

КАТОЛИЧЕСКИ ВЕСТНИК

ИСТИНА - VERITAS

Издание
на Католическата
епископска
конференция в България

Ego sum via, et veritas, et vita? Jo 14,6

Брой 6 (1475)

София, юни 2013 г.

Цена 0.50 лв.

Вярата
без дела
е мъртва

С тези думи започва разказа си баба Стефана от Малко Търново. С още няколко жени и медицинските сестри сме се събрали в малкия офис на „Каритас“ в сградата на болницата, за да научим повече за миналото и мисълните дейности на Католическата църква в този край.

Поводът за тази среща е нашата нова дейност - проучване на бедността, чиято цел е да открие истинските причини за съществуващата бедност и социалното изключване чрез провеждане на разговори с хората от нашите програми и с жителите на населените места, в които работим. Стремим се не просто да представим статистически данни от събраната информация, а да разкрием истинското, човешкото лице на бедността. Съвсем скоро предстои „Каритас“ - София, да открие два центъра за изслушване - в Бургас и в Пловдив, където всеки нуждаещ се ще може да сподели своите проблеми и заедно с нашите сътрудници и доброволци да потърси адекватно решение.

За да почерпим опит от миналото, се срещаме с най-възрастните жители на Малко Търново с молба да ни разкажат своите спомени.

Не ни се налага да разпитваме и подканяме дълго. Жените - на възраст между 85 и 90 години, започват сами. За

За да е жива Църквата ни!

Денят е събота, 18 май 2013 г. Дворът на храм „Свети Йосиф“ в Казанлък постепенно се изпълва с хора. Въпреки че денят е официално работен, пристигат гости от София, Пловдив, Куклен, Ямбол, Стара Загора... Почти половината са деца и младежи.

Повод за това е даването на вечни обети от Донбор Жерва и временни обети от Суреш Екка и Ярослав Ружичка. Триата са студенти и са на стаж в енориите в Казанлък и Стара Загора. Двама индийци и един чех, след като довършат висшето си образование в Италия, ще се завърнат като

свещеници в Католическата апостолическа екзархия в България.

Пристигат и официалните гости: Негово превъзходителство архиепископ Януариуш Болонек, апостолически нунций за България и Македония, отец Петър Вацулик, провинциал на салезианите на Дон Боско, провинция Чехия, и представител на генералния настоятел на салезианите дон Паскуал Чавес, отците Петър Цвъркал и Ярослав от Чехия, свещеници, монаси и монахини от България, поклонници и аниматори. Дни преди това от

[На стр. 4](#)

[На стр. 6](#)

**Никой да не приема
Светото причастие,
без да го обожава**

Празникът на Тяло и Кръв Христови е честван за първи път в диоцеза на Лиеж, Белгия, в далечната 1247 г. Чрез него се подчертава реалното присъствие на Христос в Евхаристията. По това време Беренгирио от Турс отрича това присъствие и смята, че Христос присъства само символично по време на Евхаристията.

Този празник има своята предистория. Влизането му в християнския календар се дължи на една монахиня августинка - света Жулиен де Корнийон (1192-1258). Като млада тя получавала видение - виждала Църквата в образ на Луната, която имала една тъмна част. Тази част означавала липсата на празник в календара на Църквата, посветен на Светото Тяло и Кръв Христови. По-късно имала друго видение, в което видяла Христос, Който ѝ казал да

се пригответ за действие, защото трябва да се установи празникът на Светото Причастие, за да бъдат простени греховете срещу Светата Евхаристия. Ставайки настоятелка на манастира в Корнийон, тя пише до различни богослови, за да иска мнение относно възможността да се установи празник в чест на Тяло и Кръв Христови. Епископът на Лиеж свиква локален събор, на който се решава празникът да бъде честван в неговия диоцез. Не след дълго честването започва да бъде придружавано от процесия, чрез която се свидетелства вярата в реалното присъствие на Христос в Евхаристията. За съжаление след Реформацията процесиите са повод за сблъсъци между католици и протестанти.

Католическата църква обяснява реалното присъствие на

[На стр. 3](#)

Българският nana

Юбилейна научна конференция и изложба за архиепископ Анджело Джузепе Ронкали - папа Иоан XXIII, в Българската академия на науките

На 3 юни 2013 г. се навършват 50 години от кончината на папа Йоан XXIII - едно от емблематичните лица на Католическата църква и на световната история през отминалото столетие. Със своя относително кратък, но затова пък значим понтификат и преди всичко със свикването на Втория ватикански събор той трасира бъдещето на Католическата църква, което днес вече е наша половин вековна история. За съвременниците, които го познаваха по скромността, благия характер и човешката му топлota, той беше наречен „Добрият папа“ (Il papa buono). За българите, с които сподели едно десетилетие на премеждия, труд и надежди (1925-1934 г.), Йоан XXIII и до днес си остава пък „Българският папа“. Това не е белег на провинциална претенция или на ориенталска фамилияност. Това е колкото израз на любов и уважение, толкова и обективен исторически факт за значението на българското десетилетие във формирането на бъдещия папа.

Именно с цел да се отдае дължимото уважение към па-

[На стр. 2](#)

Да поднесем молитвите си, вървейки пеша към Черната Мадона!

Българска група на XXXIII поклонничество пеша Вроцлав - Ченстохова, 2-10 август 2013 г.

Нека да подкрепим с молитва и жертва Църквата в България, както и да измолим благодат за себе си, за семействата си и за българския народ!

Основното намерение е да се молим за умножаване на вярата.

Каква е програмата? Пътуване с автобус; нощувки - предимно в палатки; храна на собствени разноски - цените са подобни на българските. Вървим от 2 до 9 август по около 20-30 км дневно, присъединявайки се към Първа покаятелна група под ръководството на отец проф. Владжимеж Волинец. На 10 август е предвидена кратка молитва в параклиса пред лика на Черната Мадона и тържествена литургия пред стените на паулинския манастир на Ясна Гура. Беседите по пътя, както и проповедите по време на литургия ще бъдат превеждани на български език. Първата група обикновено наброява 150-200 души, а всички групи заедно - около 2000-3000 души.

Българската група е частично спонсорирана, така че пътните разноски ще бъдат около 200 лв. Пътуването ще се осъществи от 29 юли до 11 август 2013 г.

Повече информация и записвания - до 10 юни на тел. 0988830092 или poklonenie@abv.bg

Броят на местата е ограничен. За духовно присъединените участници ще има специално подгответи материали, които ще се публикуват на адрес: www.poklonenie.viarvam.bg

Там могат да се видят също и снимки от предишни години. Официалният сайт на Вроцлавското поклонение е с адрес: www.pielgrzymka.pl > galeria zdjec i filmow

Информация може да се намери и на Фейсбук: www.facebook.com/pages/Пехотно-поклонение-до-Созопол-Piesza-Pielgrzymka-Bulgaria /478575128836494.

Тръгни с нас! Запиши се като духовно присъединен участник! Предай на познати! Сподели по интернет!

Повече от хиляда нуждаещи се получават всекидневна грижа от „Каритас“

През 2012 г. „Каритас“ - България, посредством своите организации членки и техните структури по места оказа всекидневна подкрепа на 1233 нуждаещи се души в центровете на мрежата, в домашна обстановка и чрез мобилните екипи, които работят на терен. Хората, за които федерацията полага грижи, са болни и самотни възрастни, деца и младежи с увреждания, самотни майки, бездомници, зависими от психоактивни вещества, търсещи убежище, бежанци и мигранти и хора, пострадали от природни бедствия.

Основните каузи, за които се застъпвахме и отстоявахме през 2012 г., бяха: достоен живот за възрастните хора; намаляване на бедността сред децата; пълноценни грижи за бездомните хора. В подкрепа на тях проведохме редица застъпнически

действия пред властите за разработването и прилагането на дългосрочни и ефективни социални политики, които да водят до устойчиво подобряване качеството на живот на бедните и уязвими хора, като гарантират правата и достъпа им до социални, здравни и образователни грижи и услуги.

Едновременно с това - благодарение на вашата подкрепа и съпричастност - реализирахме Апел за помощ на пострадалите от наводненията през февруари в Южна България, чрез който подпомогнахме 250 от най-бедстващите семейства в общините Свиленград, Любимец и Първомай, и национална кампания „Помогни на болен и самотен възрастен човек да получи

**ВСЕКИ ЖЕСТ НА ПОДКРЕПА -
ТОПЛИНА И РАДОСТ
ЗА ЕДИН ЧОВЕК**

грижа и разбиране в своя дом - Домашни грижи на Каритас“, чрез която 339 болни и самотни възрастни хора получиха комплексни домашни грижи.

През годината проведохме международна конференция „Благотворителност по време на преход“, организирана в чест на 20-годишнината от учредяването на „Каритас“ - Русе, в която взеха участие наши партньори през годините, както и национален форум „Да споделим опита си и предизвикателствата при работата в помощ на възрастните хора в България“, който събра представители на католическата общност, всекидневно полагащи грижи за болни и самотни възрастни хора.

Цялата дейност на „Каритас“ - България, за изминалата 2012 г. беше обсъдена на XXXI национална конференция на организацията, която се проведе на 17 май в Русе. Освен дейностите на организацията на срещата беше разгледана и приета новата стратегическа рамка за периода 2013-2020 г.

Водени от християнските добродетели на вярата и милосърдието и от знанието, че „Вярата без дела е като дърво без плодове“, сътрудниците на „Каритас“ в България ще продължават в своята всекидневна дейност да бъдат проводник на Божията любов към нуждаещите се. Защото „Каритас“ е Милосърдна любов и посвещение на близкия.

„Каритас“ - България

Българският nana

От стр. 1

на Йоан XXIII, но заедно с това да се изнесат доказателства за значението на неговата българска декада, на 5 юни 2013 г. в Големия салон на Българската академия на науките се проведе юбилейна научна конференция под наслов „Българският папа“ - архиепископ Анджело Джузепе Ронкали и България“. Конференцията е организирана от Института за балканистика с Център по тракология при БАН със съдействието на Католическата апостолическа екзархия в България и Италианския културен институт в София. Конференцията откри вицепрезидентът на Република България Маргарита Попова. Приветствия поднесоха проф. Николай Милошев от БАН, представителят на Светия престол в България и в Македония апостолическия нунций архиепископ Януш Болонек, директорът на Италианска културен институт г-жа

Анна Амендоладжине и други официални лица.

Научната част на юбилейната конференция бе открита със слово за живота и делото на Ронкали - папа Йоан XXIII, от епископ Христо Пройков, апостолически екзарх на католиците от източен обред в България. Професор Светлозар Елдъров от Института за балканистика с Център по тракология при БАН със съдействието на Католическата апостолическа екзархия. Членът на Папския комитет за исторически науки д-р Кирил Карталов говори за дипломатическата мисия на Ронкали в България през 1925-1934 г. Директорът на Института за балканистика с Център по тракология доц. д-р Александър Костов направи преглед на дейността на Ронкали като апостолически нунций в Константинопол (1935-1944). Професор Божидар Антонов от Богословския факултут на Софийския университет „Свети Климент Охридски“ изнесе доклад за Втория ватикански събор и папа Йоан XXIII. Професор Василка Тъпкова - Заимова, възпитаничка на католически колеж, сподели лични спомени за Ронкали и неговата епоха.

Професор

Светлозар ЕЛДЪРОВ

ИСТИНА - VERITAS

продължител
на в. „Истина“ (1924 - 1949 г.)

Католическа църква

в България

1606 София,

ул. „Люлин планина“ № 7

Директор

свещеник Благовест

Вангелов

тел. (02)4177739

E-mail:istina-v@techno-link.com

Pegakmop Марио Георгиев

ISSN 0861-6450

2

ИСТИНА

VERITAS

Брой 6 (1475)
юни 2013 г.

Аржентина. Още не затихнала еуфорията от избора на Хорхе Марио Берголио за папа с името Франциск, който бе обявен за „велик аржентинец“, а страната е обхваната от весели вълнения, свързани с холандското кралско семейство. Наскоро холандската кралица-майка Юлияна се отказа от престола в полза на първородния си син Александър, който е женен за аржентинката Максима.

Ето и любопитната предистория. Холандското кралско семейство изповядва протестантската вяра, а аржентинката Максима е вярваща католичка. Настояването и натискът младата двойка да се венчае само в Протестантската църква и булката да стане протестантка създаде напрежение. Световните медии веднага реагираха на това събитие през 2003 г. Католическата общественост от цял свят следеше с вълнение какво става, а католическа Аржентина изпрати стотици писма и телеграми в подкрепа на Максима. Накрая силната любов на годищите и яката вяра на Максима победиха. Венчавката през 2003 г. се извърши от католически и протестанти свещеници с уговорката между младите „децата им да се възпитават от майка им Максима според католическото вериоизповедание“. Тогавашният архиепископ на Буенос Айрес Хорхе Берголио - сегашният папа Франциск - изпрати поздрав и благослов на младото кралско семейство и обяви Максима за „достойна дъщеря на Католическата църква и на Аржентина“. Днес младото кралско семейство има три деца - католици. От 12-милционното население на Холандия над 6 милиона са католици и са най-голямата религиозна общност в страната.

Полша. Рок певецът и музикант Адам Дарски е осъден на две години затвор условно и глоба 1100 евро за това, че на

обществено място - в един клуб - е разказвал една Библия, като я нарекъл „книга на лъжата“ и обвинил Католическата църква, че е „престъпна секта“. Това е второ наказание на 35-годишния Дарски за оскверняване.

Англия. Католическата и Англиканская църква във Великобритания апелират към всички християни в страната да протестираят срещу законопроекта за узаконяване на брака между хомосексуалисти и на осиновяването на деца от тях.

Франция. Съюзът на френските интелектуалци се обяви срещу узаконяването на брака между хомосексуалисти. Те активно подкрепят призыва на Католическата църква в страната да се организират масови демонстрации срещу брака между хомосексуалисти и осиновяването на деца от тях. (Националното събрание вече прие този закон, а президентът го подписа въпреки противството.)

Беларус. Президентът Лукашенко е наградил директора на католическата организация „Каритас“ в страната д-р Витали Кулпекша с едно от най-високите държавни отличия за многостранната социална дейност на Католическата църква в страната. От 10-милионното население на Беларус над 3 милиона са католици.

Бразилия. По време на световната среща на младежта с папа Франциск в Рио де Жанейро от 23 до 28 юли 2013 г. се предвижда папата да се изкачи с хеликоптер до статуята „Христос Изкуплител“ на хълма Корковадо в Рио де Жанейро, откъдето ще благослови града, Бразилия и целия свят. Най-високият паметник-статуя на Христос е обявен за седмото чудо на света и е осветен за светилище. Всекидневно го посещават повече от три хиляди поклонници и туристи от цял свят, а по време на младежката среща се очаква та да бъдат над пет хиляди души. В

Програма за пътуването на папа Франциск за Световната младежка среща - Бразилия 2013

От 22 до 29 юли 2013 г. папа Франциск ще направи апостолическа визита в Рио де Жанейро по случай Световната младежка среща.

Папата ще пристигне в Рио де Жанейро на 22 юли около 16 часа местно време. Церемонията по посрещането ще се проведе час по-късно в градината на двореца „Гуанабара“, седалище на правителството, където папата ще бъде приветстван от президента на Бразилия.

На 24 юли в 8.15 ч. Светият отец ще отпътува с хеликоптер до светилището на Девата от Апаресида, където ще отслужи литургия. След обяд с епископи и семинаристи от местната семинария той ще се върне с хеликоптер в Рио де Жанейро. Вечерта папата ще посети болницата „Свети Франциск от Асизи“.

На 25 юли на специална церемония на папата ще бъдат връчени ключовете на Рио де Жанейро и той ще благослови олимпийския флаг. След това ще посети общността във „Варгиня“, северен квартал на Рио де Жанейро. Вечерта на плажа Копакабана ще се проведе приветствена церемония за младежите.

На 26 юли в 10 ч. в парка „Куинта да Боа Виста“ Светият отец ще изслуша изповедите на няколко младежи, участници в световната среща. В 11.30 ч. в архиепископския дворец „Свети Йоаким“ той ще се срещне с младежи затворници. След това от централния балкон на

архиепископския дворец ще отслужи молитва Ангел Господен. В 12.15 ч. ще поздрави организационния комитет и спомоществователите на събитието, а след това ще проведе обяд с група младежи. В 18 ч. близо до плажа Копакабана ще бъде проведен Кръстен път.

XXVIII световна младежка среща ще бъде открита в събота, 27 юли, с литургия, отслужена в катедралата „Свети Себастиан“ от епископи и свещеници, монаси и семинаристи от Рио де Жанейро. След това в градския театър папата ще проведе среща с държавното ръководство на Бразилия. После ще обядва с бразилските кардинали, ръководството на Епископската конференция на Католическата църква в страната, както и с епископи от региона. В 19.30 ч. ще бъде отслужена вечерня с младежите в Кампус Фидеи в Гуаратиба.

На 28 юли в Кампус Фидеи папа Франциск ще отслужи литургия за XXVIII световна среща. След обяд той ще проведе среща с Епископския съвет на Латинска Америка (CELAM). След това ще има срещи с доброволци на младежката среща, а за 18.30 ч. е насрочена церемония по неговото изпращане на Международното летище „Антонио Карлос Жобим“.

Светият отец ще пристигне в Рим на 29 юли около 11.30 ч.

По Vatican Information Service

Ватикан. Говорителят на Светия престол отец Федерико Ломбарди заяви, че „не е изключено“ папа Франциск да издае първата си енциклика до края на годината. След посещението си в Бразилия през юли 2013 г. за срещата с младежите папата ще посети Асизи.

+++ След двумесечно обновление на известните ватикански градини те отново са отворени за посещение. Обиколката на градините се извършва с микробус. Поради огромния интерес заявките и датите за посещения се дават предварително.

+++ Светият отец е приел на частна аудиенция израелският президент Шимон Перес. В 30-минутния разговор са обсъждани отношенията между Светия престол и Израел, положението в Близкия изток и палестинският въпрос. Шимон Перес е поканил папата да посети Израел, като е заявил, че „целият народ ще Ви посрещне в Иерусалим“.

+++ Папа Франциск е назначил камерунския архиепископ Брайън Удайгве (48), който беше секретар на нунциатурата в България (2002-2004), за папски нунций в Бенин. От 8.5 милионното население на Бенин над 3.5 милиона са католици.

+++ Папа Франциск е приел за свой жезъла - разпятие, наречено още ферула, което са носили Павел VI (1963-1978) и Йоан-Павел II (1978-2005). Жезъльт е от бронз и присъства като култов аксесоар по време на литургите.

+++ Светият отец е приел на частна аудиенция 65-годишната американска поп певица Пати Смит, активистка на женско движение в САЩ. Тя познава папата още като кардинал на Буенос Айрес и „когато видяла белия дим за избрания папа Франциск, заплакала от радост и решила да го посети“.

+++ Папа Франциск е приел на частна аудиенция генералния секретар на ООН Бан Ки Мун. В едночасов разговор са били обсъждани много въпроси, между които положението в Сирия, Корея, Африка, положението на емигрантите и др. Бан Ки Мун е поканил официално папа

та да посети централата на ООН в Ню Йорк.

+++ Папата е дал на ватиканската служба в Организацията за сигурност и сътрудничество в Европа (OCSE) със седалище Виена (Австрия) статут на апостолическа нунциатура с нунций американски архиепископ Майкл Банч (50), който говори английски, френски, италиански, испански и полски.

+++ Светият отец е приел на частна аудиенция архиепископа на град Ла Плата, Аржентина, Ектор Рубен Агуер и му е предал 40 хиляди евро като помощ за щетите след големото наводнение, сполетяло града и околнностите му. По данни на архиепископа са загинали 59 души, а хиляди домове са разрушени. Ла Плата се намира на 60 км от аржентинската столица Буенос Айрес.

+++ Под ръководството на префекта на Конгрегацията за вярата архиепископ Герхард Лудвиг Мюлер е завършила петдневна конференция на библейската комисия, включваща висши католически библейски специалисти от цял свят. За секретар на библейската комисия е назначен отец Клеменс Щок, германски ѹезуит. Папската библейска комисия е основана през 1902 г. от папа Лъв XIII (1878-1903). Тя се събира веднъж годишно на общо събрание.

+++ Говорителят на Светия престол отец Федерико Ломбарди е заявил, че на генералните аудиенции папа Франциск ще използва италиански език даже когато присъстват поклонници от испански говорещи страни; на тях ще им се осигури преводач.

+++ Към дните на големите религиозни празници и чествания, когато в Светия престол не се работи, се прибавят още два - именният ден на папата и денят на избора му. Собственото име Хорхе на папа Франциск е Георги и се чества на 23 април - Свети Георги мъченик, а е избран за папа на 13 март. С тези два празника общият им брой става 26 за годината.

Рубриката води
Петър КОЧУМОВ

ИСТИНА
VERITAS
Брой 6 (1475)
юни 2013 г.

Никой да не приема Светото причастие, без да го обожава

От стр. 1

Христос в Евхаристията чрез термина трансустантанция или трансубстанция (проесъществяване), идващ от лат. trans substantiatio. Чрез този философски термин по подходящ начин се описва реалното трансформиране на хляба и виното в Хляб и Кръв Христови под действието на Светата Троица. Въпреки че видимо хлябът и виното не променят своя вид и вкус, тяхната дълбока същност се променя в Тяло и Кръв Христови. Така чрез този празник ние, католиците, изповядваме нашата вяра в Христос Евхаристия, вечно присъстващ в осветените дарове. Христос, присъстващ в даровете, ни прави едно със Себе си и с братята и сестрите от християнската общност. Това е истинският смысл на претворяването на хляба и виното. Затова всички християни сме поканени на трапезата, пригответа от Христос чрез ръцете на свещеника. Останалите осветени дарове се пазят в дарохранителницата, за да бъдат раздадени на болните и умиращите

и на тези, които имат необходимост да се причестят извън общественото богослужение.

След установяването на празника Тяло и Кръв Христови в Църквата започва да се задълбочава вярата в реалното присъствие на Христос и се осъзнава смисълът на обожаването на евхаристичните знаци. Тази практика също идва от френски говореща страна - този път това е Франция. След победата над катарите на 11 септември 1226 г. в Авиньон се оставя Светото причастие за обожаване. По същия повод кралят на Франция Люи VIII заповядва обожаването на Христос Евхаристия в черквата „Свети Кръст“ в Орлеан. Виждайки масовото присъствие на вярващи, владика на Орлеан установява постоянно обожаване на тайнството. Не след дълго папа Ономир III одобрява тази набожност. Така че сега във всички храмове, семинари и особено манастири има определено време за обожаване на Светото причастие. По този начин славим Бог и се смиряваме пред Него.

Евхаристичното събрание има централно място и не трябва да се бърка с някоя от многобройните набожности в Католическата църква. Който обожава Светото причастие, среща мира, един мир, който светът не познава. Многобройни са плодовете на обожаването: обръщане във вярата, лекуване на стари душевни рани, прогонване на самотата, целомъдрение, откриване на призвание и много други. И искаам да завърша с думите на свети Августин: „Никой да не приема Светото причастие, без да го обожава.“

Отец Пламен ГЕЧЕВ

Молитвата твори чудеса. Но е нужно да се вярва!

Смелата, смирина и настойчива молитва твори чудеса. Това каза папа Франциск в проповедта си по време на утринната литургия, отслужена от него в параклиса на Casa Santa Marta на 20 май. В службата взе участие предната група сътрудници от радио „Ватикан“, придружавани от генералния директор на радиото и говорител на Светия престол отец Федерико Ломбарди.

Литургията за деня предлага откъс от Евангелието, в който учениците не успяват да изцерят сина на един книжник от беса и се налага да се намеси Исус, Който е потиснат от неверието на присъстващите. На бащата на детето Той отговаря: „Всичко е възможно за вярващия.“ Папа Франциск отбелаяза, че често дори тези, които обичат Исус, не смеят да поемат рисък във вярата си и не се оставят изцяло на Него. „Но защо, откъде е това неверие?“, попита Светият отец. И отговори: „Аз мисля, че това идва именно от затвореното сърце, от сърцето, желаещо да държи всичко под контрол.“

И така, това е сърцето, което „не се открива“ и „не позволява всичко да бъде контролирано от Исус“, поясни папата. Когато учениците Го питат защо не са успели да излекуват сина на книжника, Господ им отговаря, че „този род с нищо не може да излезе освен с молитва и пост“. „Всички ние - подчертала Франциск - имаме в себе си частица неверие.“ Необходима е „силна молитва и тази смирина и силна молитва прави така, че Исус да извърши чудото. Молитвата за чудо, за необикновена намеса трябва да бъде молитва, в която участваме всички“.

В тази връзка той разказа една история, случила се в Аржентина. Момиче на седем години заболяло тежко и лекарите му давали няколко дена живот. Баща му - вярващ човек, обезумял и в тази лудост взел автобуса и потеглил към светилището на Луханска Дева Мария, на 70 км от дома. „Стигнал там след девет часа вечерта, когато всичко било затворено. Той започнал да се моли на Божията майка, като положил ръцете си на желязната ограда. И се молил, молил, плакал и се молил... И така през цялата нощ. Този човек се борил - бо-

рил се с Бог, със Сания Бог, за да Го накара да излекува детето му. След това в 7 часа сутринта той тръгнал обратно и някъде към 9 вече бил в болницата. И намерил жена си плащаща. Помислил си за най-лошото. „Какво е станало? Какво се е случило?“, попитал той жена си. „Дойдоха лекарите и казаха, че температурата е спаднала, че тя диша добре, че тя е здрава! Ще я задържат още няколко дни, но не разбират какво е станало!“

„И това все още се случва - има чудеса!“, завърши разказа си папата.

В заключение той каза, че за да има чудеса, трябва да се молим от сърце. „Нужна е смела молитва, която се бори за чудото; а не молитва от вежливост. Мислим си: „Аз ще се помоля за теб“, казваме „Отче наш“, „Радвай се“ - и забравяме. Не. Нужна е смела молитва като молитвата на Авраам, който се борил с Бог, за да спаси града; като молитвата на Мойсей, който вдигнал ръце и изнемогващ, молил Господа; като молитвата на много хора, които имат вяра и с вяра се молят. Молитвата прави чудеса, но трябва да се вярва! Аз мисля, че ние можем да сътворим една прекрасна молитва... и да Му я кажем днес, да я казваме всеки ден: „Вярвам, Господи, помогни на мое неверие...“ И когато ни помолят да се молим за много хора, които страдат във войни, за всички бежанци, за всички драми, които се случват, ние можем да се молим, но със сърцето, просейки Господ: „Направи това!“ И казвами му: „Вярвам, Господи. Помогни на моето неверие“, което се прокрадва и в мята молитва. Нека сторим това днес“, завърши предната си хубава проповед папа Франциск.

По www.catholic-news.bg

Парите трябва да служат, а не да управяват

Папа Франциск поучава

Господството на парите над хората и обществото и отказът от етиката бяха основният акцент в словото на папа Франциск към четирима посланици без представителство към Светия престол: на

Киргизстан, Антигуа и Барбуда, Люксембург и Ботсуана. Малкото богати стават все по-богати, докато по-голямата

част от населението

обеднява, каза папата. За-

„пипалата на корупцията“, „egoистичното избягване на данъци“, „задължняването и заемите, които отдалечават страните от реалната икономика, а гражданите - от възможността за реални придобивки“.

„Зад това отношение се крие отказът от етиката, отказ от Бог - посочи папата. - Както солидарността, така и етиката досаждат! Тя е смятана за контрапродуктивна и прекалено хуманна, тъй като прави относителна ценността на парите и властта; виждана е като заплаха, защото не позволява манипулирането и подчинението на личността.“

Но защо етиката е толкова дразнеща, запита риторично Римският епископ. „Защото етиката води към Бог, Който стои над категориите на пазара. Защото финансисти, икономисти и политици смятат Бог за неуправляем и дори опасен, тъй като призовава човека към пълната му реализация и независимост от всяка форма на робство.“

Папата насырчи посланиците да работят заедно с политиците за една „финансова реформа на етична основа, която от своя страна да доведе до здрава икономическа реформа за благото на всички“. За посрещането на това предизвикателство са необходими „решителност и далновидност, като се държи сметка за особеностите на всеки контекст“, допълни той. „Парите трябва да служат, а не да управяват!“

„Папата обича богати и бедни, но има дълга - в името на Христос - да припомни на богатия да помага на бедния, като го уважава и го насырчава“, изтъква папа Франциск. От своя страна „Църквата винаги работи за цялостното развитие на всеки човек“ и същевременно насырчава управляващите „да бъдат в служба на общото благо и на своите народи“. Църквата, допълни той, призовава финансовите ръководители да зачитат етиката и солидарността. И защо не да се обрнат към Бог за вдъхновение при свояте планове?

Целта е, завърши Светият отец, „ново мислене в политиката и икономиката, което да промени абсолютното разделение между икономическата и социалната сфера в едно здравословно съжителство“.

От стр. 1

Чехия пристигнаха родители на Ярослав Ружичка.

Точно в 10 ч. започна литургията, отслужена от отец Петър Цвъркал, SDB, в съслужение с отците Ярослав, Георги, Мартин, Петър Калас, архимандрит Петър Немец и др. Вълнението достига своя апогей веднага след като отец Петър Цвъркал прочете Евангелието: Донбор даде своите вечни обети пред отец Петър Вацулик. След него Суреш и Ярослав дадоха своите временни обети. Последваха благослов и поздравления.

Особено вълнуващ момент бе, когато майката на Ярослав благослови и тримата с кръстен знак на челата. Вълнуващ момент, защото поради огромното разстояние и големите разходи за самолет не присъства никой от близките на двете момчета от Индия.

Литургията завърши, но

За да е жива Църквата ни!

празникът продължи. Архиепископ Болонек поздрави тримата и им пожела да следват заветите на Дон Боско. Даде

и папски благослов, получен специално за повода!

От своя страна отец Георги

му предаде плакет с лика на

Дон Боско като знак на признателност за грижите, които полага за братята салезиани в България.

Децата и младежите от Ка занълък и Стара Загора бяха подготвили съдържателна програма. Всички се веселиха от сърце! Естествено домакините се бяха подгответи и с почерка, на която всеки може да поговори с всеки. Деца играха на воля на игрището и в къщичето с игри, подгответи специално за тях!

Защо този ден ще остане паметен за нас?

Защото трима младежи заявиха пред Бог и пред нас, присъстващите, че са готови да последват призыва, който Иисус Христос бе отправил към тях! Трима младежи след време ще попълнят нуждите от свещеници в нашата екзархия! Ще станат едни от нас! За да бъде жива Църквата ни!

Бог и Дон Боско да ги съпровождат и направяват в живота и службата!

Момчета, чакаме ви!
Инж. Стефан ПАПУКЧИЕВ,
KdB, председател
на фондация „Оазис“,
Казанлък

(Продължава от бр. 5)

Бих казал, че богословската дискусия на 30-40-те години, дори на 20-те години на миналия век е изцяло под знака на „*Mystici Corporis*“. Това беше откритие, създадо толкова много радост в онова време, и в този контекст е растяла формулата: Ние сме Църквата, Църквата не е структура. Самите ние, християните, заедно всички ние сме Живот тяло на Църквата. И, разбира се, това е вярно в смисъл, че ние, истинското „ние“ на вярващите, заедно с „Аз“ - а на Христос - това е Църквата. Всеки от нас, не „едно ние“, не една група, която се декларира Църква. Не! Това „ние сме Църква“ изисква несъмнено моето включване в голямото „ние“ на вярващите от всички времена и места. Оттук следва и първата идея: да допълним еклесиологията по богословски начин, но продължавайки също и по структурен начин, т. е. наравно с наследството на Петър, с неговата уникална функция, да се определи по-добре и функцията на епископите, на епископското тяло. И за да се осъществи това, е намерена думата „колегиалност“ - много дискутирана в ожесточени дискусии, бих казал дори преувеличени. Но това е думата - може би има и някая друга, но точно тя служи - да изрази, че епископите, взети заедно, са продължение на дванадесетте апостоли, на тялото на апостолите. Ние казахме: само един епископ - този на Рим, е наследник на определение апостол, на Петър.

Всички други стават наследници на апостолите, влизайки в Тялото, което продължава тялото на апостолите. Точно така - Тялото на епископите, колегиумът, е продължение на тялото на Дванадесетте и има така своята необходимост, своите функции, своите права и задължения. За мнозина изглежда като борба за власт и може би някой е мислил за своята власт, но по същество не се отнася до власт, а за допълване на факторите и пълнотата на Тялото на Църквата с епископите, наследници на апостолите; всеки епископ е носещ елемент на Църквата заедно с това велико Тяло.

Това са, да речем, двата основни елемента, а в търсенето на цялостна богословска визия за еклесиологията междувременно след 40-те години на XX век - през 50-те, беше вече родена лека критика на концепцията за Тялото Христово: „мистично“ ще бъде търде духовно, търде изключително; тогава влезе в употреба понятието „Божи народ“. И точно съборът прие тоя определение, което съборните отци считаха като израз на приемственост между Стария и Новия завет. В текста на Новия завет изразът „*Laos tou Theou*“, съответстващ на текстовете на Стария завет, означава - струва ми се само с две изключения - древния Божи народ, евреите, които между останалите народи („goim“) от света са Божи „*Yah*“ народ. А другите, ние, езичниците, за

себе си не сме Божи народ, ние ставаме деца на Авраам и следователно Божи народ, влизайки в общение с Христос, който е единственият потомък на Авраам. И влизайки в общение с Него, бидейки едно с Него и ние също сме Божи народ. Т. е. концепцията „Божи народ“ предполага непрекъснатост на заветите, непрекъснатост на историята на Бог със света, с хората, но предполага също христологичния елемент. Само чрез христологията ставаме Божи народ и по този начин се съчетават двете понятия. А съборът реши да създаде троична схема на еклесиологията: Народът на Бог Отец, Тялото на Христос, Храмът на Свети Дух.

Но едва след събора излезе наяве един елемент, който се намираше малко скрит дори в самия събор, а именно: връзката между Божия народ и Тялото Христово; очевидна е връзката с Христос в евхаристийното общение. Така ние ставаме Тяло Христово; с други

Павел VI бе решаваща. Това вмешателство показва цялата деликатност на Светия отец, неговата отговорност за развитието на събора, но също така и голямата му уважение към събора. Бе родена идеята, че Писанието е пълно, в него се намира всичко; следователно няма нужда от Традицията и ето защо Ученето няма какво да каже. Тогава папата изпрати на събора струва ми се 14 формулировки на едно изречение, което да бъде включено в текста за Откровението, и даде на съборните отци свободата да изберат една от 14 формулировки, но каза: една от тях трябва да бъде избрана, за да бъде цялостен текстът. Спомням си приблизително формулата „*Non omnis certitudo de veritatibus fidei potest sumi ex Sacra Scriptura*“ - Не всяка сигурност за истините на вярата може да се вземе от Светото писание“, т. е. сигурността на Църквата относно вярата не се ражда единствено от една отделна книга, но се

тук прилагането на събора все още не е завършено, все още има какво да се направи.

И накрая, икуменизът. Не бих искал сега да влизам в тези проблеми, но бе очевидно - особено след „страстите“ на християните по времето на нацизма, че християните биха могли да намерят единството или поне да търсят единството, но също така бе ясно, че само Бог може да даде единството. И все още се намираме на този път. В този момент с тези теми Рейнският съюз, така да се каже, бе свършил своята работа.

Втората част (сесия) на събора бе много по-ширака. Явяваше се с голяма актуалност темата: днешният свят, модерната епоха и Църквата. А с нея и въпросите на отговорността за изграждането на този свят, на обществото, отговорността за бъдещето на този свят и есхатологичната надежда, етичната отговорност на християнина, къде да намира своите водачи; и след това - религиозната свобода, прог-

Среща с енорийските свещеници и клира на Рим

Реч на светия отец Бенедикт XVI, аула „Павел VI“, 14 февруари 2013 г.

ги думи връзката между Божия народ и Тяло Христово създава една нова реалност: общението. А след събора бе открыто, съборът намери това понятие: общението като централно понятие. Бих казал, че филологически в рамките на събора то не е все още напълно развито, но в резултат на Събора понятието за общност е станало все повече и повече израз на същността на Църквата, общение в различните измерения: общение с Триединния Бог - както е Той самият общение между Отец, Син и Свети Дух - сакраментално общение, конкретно общение в епископството и в живота на Църквата.

Още по-проблематичен бе въпросът с Откровението. Ставаше въпрос за връзката между Писание и Традиция; и тук заинтересованите бяха предимно езитетите (тълкувателите) за по-голяма свобода; те се чувстваха малко бихме казали в положение на малоценност спрямо протестантите, които правеха велики открития, докато католиците се чувстваха малко „непълноценни“ от необходимостта да се подчинят на учението на Църквата. Следователно имаше конкретна борба за определяне на това - каква свобода имат езитетите? Колко добре се чете Писанието? Какво означава Традиция? Това беше многомерна битка, която сега не мога да покажа, но със сигурност важното е, че Писанието е Словото Божие и Църквата е подвластна на Писанието, послушна на Божието Слово и не стои по-високо от Писанието. И все пак Писанието е Писание само защото съществува живата Църква - неговият жив предмет. Без живия предмет, който е Църквата, Писанието е само една книга и тя отваря, отваря се за различни интерпретации и не дава окончателна яснота.

Както казах, тук борбата беше трудна и намесата на папа

нуждае от субект - просветена Църква, водена от Светия Дух. Само по такъв начин Писанието говори и разполага с цялата си власт. Тази е фразата, която ние избрахме в доктриналната комисия, една от 14-те формулировки, решаваща, бих казал, за да се покаже необходимият характер, нуждата от Църквата и по тъкъв начин да се разбере какво означава Традиция, Живот тяло, в което Словото живее отначало и от което получава светлината, в която е родено. Самият факт на Канона (б. р. - каноничните книги в Църквата) е църковен факт; че тези писания са Писанието, произтича от просветлението на Църквата, която намери за себе си този Канон на Писанието; намери, а не създаде и винаги и само в това общение на живата Църква може наистина да се разбере, прочете Писанието като Божие Слово, като Слово, което ни води в живота и в смъртта.

Както казах вече, това бе процес доста труден, но благодарение на папата и благодарение, нека кажем, на светлината на Свети Дух, Който бе присъстващ в събора, бе създаден един документ, който е един от най-красивите и новаторски за целия събор и който трябва да бъде още повече изследван. Защото дори и днес тълкованието има тенденцията да чете Писанието извън Църквата, извън вярата, само в т. нар. дух на историко-критичния метод, метод възжен, но никога неуспяваш да даде решения с крайна сигурност. Само ако вярваме, че това не са човешки думи, а са думи на Бог, и ако само живеет субект, на когото е говорил и говори Бог, ние можем да тълкуваме добре Свещеното писание. И тук - както казах в предговора на книгата си за Исус (вж. I том) - има все още много да се направи, за да се достигне до едно четири наистина в духа на събора.

ресът и връзката с другите религии. В този момент влязоха в дискусия всички страни на събора, не само Америка, САЩ, със силен интерес към религиозната свобода. В третия период (третата сесия) те казаха на папата - ние не можем да се приберем във външните, без да отнесем в нашия багаж една декларация за религиозната свобода, приета от събора. Папата обаче имаше твърдостта и търпението да превърни текста за четвъртата сесия, за да узре и придобие консенсус сред отците на събора. Казвам, че не само американците влязоха с голяма сила в действията на събора, но и епископите от Латинска Америка, познаващи много добре мизерията на хората в един католически континент и знаеци за отговорността на вярата за положението на тези хора. Така и Африка, и Азия видяха необходимостта от междурелигиозен диалог; нараснаха проблемите, че ние, германците, трябва да кажем, че в началото не ги виждахме. Сега не мога да опиша всичко това. Големият документ „*Gaudium et Spes*“ (Църквата в съвременния свят) анализира много добре проблема между християнската есхатология и светския напредък, за отговорностите пред обществото от утрешния ден и отговорността на християнина пред вечността и така поднови основата, християнската етика. Но ще кажем - ненадейно се роди освен този велик документ още един документ, който отговаряше в най-крайни и най-конкретни вид на предизвикателствата на времето, а именно „*Nostra Aetate*“ (отношенията на Църквата с нехристиянските религии). От самото начало присъстваха нашите еврейски приятели, които казваха особено на нас, германците, а и не само на нас, че след тъжните събития на този нацистки век, на нацисткото десетилетие, Като-

лическата църква трябва да каже една дума за Стария завет, за еврейския народ. Те казаха - ако и да е ясно, че Църквата не е отговорна за Холокоста, в по-голямата си част бяха християни тези, които извършиха тези престъпления. Ние трябва да задълбочим и да подновим християнската съвест, ако и да знаем, че истинските вярващи винаги са се съпротивлявали на подобни неща. И така беше ясно, че връзката със света на древния Божи народ трябваше да бъде обект на размисъл. От друга страна, епископите от арабските страни не биха били доволни от това нещо. Страхуваха се малко от възхода на държавата Израел, която не искаха, разбира се. Те казаха: Добре, едно позоваване - изключително богословско за еврейския народ - е добро и необходимо; но ако се говори за това, говорете и за ислама; само така ще сме в равнопоставеност; дори исламът е голямо предизвикателство и Църквата трябва да

изясни своето отношение с ислама. Нещо, което ние в онова време не разбирахме много, донякъде да, но не много. Днес знаем колко е било необходимо. Когато започнахме да работим за ислама, ни казаха - има и други религии по света: цяла Азия! Помислете за будизма, за хиндуизъм... И така, вместо една декларация, първоначално насочена само към древния Божи народ, се създаде текст за междурелигиозния диалог, изпълнен със съдържание, което тридесет години по-късно се оказа в цялата си сила и значимост. Не можем да навлезем сега в тази тема, но ако се прочете текстът, ще се види, че е много наситен и изготвен от хора, които наистина познават реалността, и той показва накратко, с малко думи това, което е от съществено значение. Той насочва основата за диалога в разликата, в разнообразието, във вярата в уникалността на Христос, Който е един, и не е възможно за един вярващ да мисли, че всички религии са вариации на една тема. Не, съществува една реалност на живия Бог, Който е говорил, и това е един Бог, това е един Бог въплътен, следователно едно Божие Слово, Което е наистина Словото на Бог. Но съществува духовният опит с една известна човешка светлина за сътворението и следователно е необходимо и възможно да се влезе в диалог и по този начин да се отворим един към друг и да отворим един към Божия мир всичките Негови деца, цялото Негово семейство.

По този начин тези два документа (за литургията, писанието и традицията) заедно с религиозната свобода с „*Nostra Aetate*“ и свързани с „*Gaudium et Spes*“, са трилогия много важна, чието значение се доказа в десетилетията,

С княза на този свят не може да се започне диалог и това трябва да е ясно!

**Папа Франциск
поучава**

Християнинът трябва да е винаги кротък и смирен, за да побеждава ласкателствата и омразата на света и неговия княз. Към това приканите на 4 май папа Франциск в проповедта си пред група швейцарски гвардейци, които поздрави много сърдечно: „Църквата ви обича много, също и аз.“ Той служи заедно с архиепископ Лоренцо Балдисери, секретар на Конгрегацията за епископите.

Смирението и кротостта „са оръжия, които имаме, за да се защитаваме от омразата на света“, каза папата, съсредоточавайки се върху борбата между Христовата любов и омразата на княз на този свят.

Пътят на християните е пътят на Христос, каза Светият отец: „Ако искаме да бъдем последователи на Христос, няма друг път - само този, който Той прие. Една от последиците от това е омразата, омразата на света, както и на княз на света. Светът обича това, което му принадлежи. Аз ви избрах от света - точно Той е бил, Който ни е избавил от света, Който ни е изbral! Със Своята смърт, с Възкресение то си Той ни е избавил от света, от властта на сатаната, от властта на княза на този свят. В това е произходът на злото - че сме спасени. А онзи княз, който не иска да бъдем спасени, ни мрази.“

Така омразата и преследванията продължават от първия

ден на Църквата до днес: „Има много преследвани християнски общности по света - в този момент повече, отколкото в началото. Днес, сега, в този ден и в този час.“

Папата предупреди: „С княза на този свят не може да се започне диалог и това трябва да е ясно! Днес диалогът помежду ни е необходим, необходим е за мира. Диалогът е навик, нагласа, която трябва да имаме помежду си, за да се изслушваме, да се разбираме... Диалогът произлиза от любовта към близния, от любовта. Но с онзи княз не може да се започва диалог. Можем да отговаряме само с Божието слово, което ни защитава, защото светът ни мрази. И както направи с Исус, така ще направи и с нас.“

„Виж тук, направи това, една малка измама... това не е нищо, съвсем дребно нещо е“, казва той. И ето как той започва да ни води по грешен път. Но това е измама!

„Направи го, направи го, няма никакъв проблем“ - и се започва с малко винаги, нали?

„Ти си добър, толкова си добър!“ - той ласкае и с ласкателства си ни размеква. А после - после попадаме в капана.

Господ изисква от учениците си да бъдат винаги като овце, защото ако някой се

откаже от това, той вече няма пастир, който да го защитава, и попада в лапите на вълка. Може да се питате - отче, какви са оръжиета, за да се защитаваме от тези изкушения, от тези фойерверки, които разпалва князът на този свят? От тези ласкателства? Оръжието е оръжието на Исус - Божието слово, не влизането в диалог, а винаги Божието слово, а след това смирение и кротост. Да помислим за Исус, когато Му ударили онази плесница - какво голямо смирение, каква кротост! Той е можел да се обиди, нали? Но Той задал само един въпрос, кротко и смилено. Да помислим за Исус в страданията Му. Пророкът казва - като агне на заколение. Той не вика. Нищо. Само смирение и кротост. Това са оръжиета, които князът на света и духът на света не толерират, защото предложението им са предложения на светската власт, предложения на суетата, на нечестното богатство.

Днес Исус ни кара да се помислим над тази омраза, която светът изпитва към нас, към последователите на Исус. Светът ни мрази, защото Той ни спаси, защото Той ни изкупи.“ Накрая папата призова да останем винаги „овце“ с помощта на Божията Майка, защото така ще имаме своя пастир, а ако сме овце - ще сме кротки и смирени.

По Catholic-news.bg

Братислава Папско послание открива международна научна конференция за културното и духовното наследство на Кирил и Методий

Конференция е организирана от Папския комитет за исторически науки, Московската патриаршия, Руската академия на науките и богословския факултет от университета „Комениус“ в Братислава. „Целта на конференцията е чрез диалога да се опознаят и идентифицират общите подходи към различни исторически въпроси от взаимен интерес от антични времена до наши дни и бъдещите перспективи, като се индивидуализират исторически източници от ватиканските, руските и други архиви“, обясни Емилия Храбовец от Папския комитет за исторически науки. „Този научен диалог би могъл да се нарече едно „историческо пътуване в икуменизма“, тъй като започва през 60-те години на миниля век и се развива чрез различни научни инициативи“, допълни Храбовец.

Кампания на „Каритас“ в подкрепа на болни и самотни възрастни хора

Изпрати SMS с текст DMS CARITAS на 17 777 на цена 1 лв. за всички мобилни оператори. Помогни на един болен и самотен възрастен човек да получи грижа и разбиране в своя дом.

Домашни грижи на „Каритас“! Защото сме хора!

Повече за кампанията ни можете да прочете на <http://www.caritas-bg.org/>

Архивни снимки от религиозния живот в Малко Търново

Вярата без дела е мъртва

От стр. 1

времето, когато са били деца и в Малко Търново са пристигнали сестрите възкресенки, още се помнят имената им - сестра Ана, сестра Милка и сестра Донка, за пансиона и училището, за часовете по ръкodelie и френски език. Спомените изплуват един след друг и е лесно даси представищ благото лице на сестра Ана, която с любов и постоянство лекувала болните, дори и тези, за които надежда няма, или сестра Хортензия в часовете по ръкodelie.

„Още с идването си отците

възкресенци и сестрите възкресенки донесоха тук една друга култура. Учиха ни на етикет и хигиена, преподаваха ни френски и немски език, математика, ръкodelie, организираха курс по килимарство. Най-добрите ученици изпращаха да учат в София със стипендия. В училището не бяхме само католици, изпращаха и по-разпуснатите чорбаджийски деца - да ги научат на дисциплина. Много работи научихме от тях; майките ни бяха бедни и по цял ден работеха на колибите, сестрите се грижеха за нас през деня. Отците имаха градина, където

всички ходехме да помогнем след училище. Отглеждахме домати, пипер, зеле, боб и така се издържавахме на пансиона. Сестрите готовеха и за бедните и който можеше да помогне, също носеше храна за тях. Създадохме коопeração „Звезда“ и взаимоспомагателна каса, даваха брашно на бедните, малки заеми, помагахме си“, разказва Кера.

През 1947 г. затварят училището, децата преминават в държавно училище, а сестрите до 1952 г. остават да живеят там. „Когато ходехме да играем в двора, сестра Ана излизаше да ни гледа, да ни на-

пътства и да ни разказва истории. Когато ги изгониха от там, съседите им прибраха бащата и им дадоха подслон.“

„Мисленето на хората днес е друго: „Аз трябва да получа нещо“, е водещото. Обвии сме в егоизъм, няма хора, които да се раздават. Такова време случихме“, казва създишка баба Фани, докато вади от малка стара чантичка грижливо запазен списък с имената на доброволците, построили новата черква „Света Троица“ в Малко Търново. Списъкът е от 1931 г. и наброява 36 души. „И баща ми участваше - разказва тя. -

ИСТИНА
VERITAS

Брой 6 (1475)
юни 2013 г.

6

Всички са се включвали, кой с каквото може.“

Трите часа в компанията на тези сладкодумни дами отливат като броени минути. В камерата ни са запечатани ръкodelия и снимки от преди близо 100 години и знаем, че ни чакат още безценни разкази и спомени за едно отминало време, когато „на празник знаехме, че задължително отделяш храна от трапезата и я носиш на бедните“.

Виктория ГОЦЕВА,
„Каритас“ - София

Бъдеще без насилие

Молитвена седмица срещу трафика на хора, 1-7 юли 2013 г.

Търговията с хора е шокиращо престъпление срещу човешката същност и достойнство и представлява сериозно нарушаване на фундаменталните човешки права.

Блажен папа Йоан-Павел II, 15 май 2002 г.

На 6 юли католическата общност почита света Мария Горети - патрон на младежите, младите жени и жертвите на насилие. С нейното застъпничество „Каритас“ - България, инициира молитвена седмица „Бъдеще без насилие“, която да бъде в подкрепа на хората, станали жертва на трафик. С организирането на подобна седмица искаме да използваме силата на молитвата срещу съвременната форма на робство - трафика на хора, чиито жертви непрекъснато нарастват.

Молитва

Господи, Ти създаде всички хора да бъдат достойни и свободни. Днес ние се молим за жените, мъжете и децата, ко-

ито са купени и продадени в робство, които са насилиствено лишени от красотата и достойността си.

Днес ние се молим за всички онези, които: купуват и продават хора, заробват жени, мъже и деца, насилиствено лишават другите от тяхното човешко достойнство и свобода.

Ние Те молим за всички тях със застъпничеството на света Мария Горети, чрез Христос, нашия Господ. Амин!

Допълнителна информация можете да получите от епархийните офиси на „Каритас“ - Русе, „Каритас“ - София, и „Каритас Витания“, както и от сайта на федерацията: www.caritas-bg.org.

На първо място трябва да стои личността на Иисус и срещата с Него

Папа Франциск поучава

В навечерието на Петдесетница папа Франциск участва в бдение заедно с повече от 150 000 представители на нови духовни движения. Присъстваха представители на 150 групи от цял свят. В своето слово папата ги призова да имат кураж и търпение при предаване на вярата, както и култура на срещата“.

Сред участниците са били членове на Движението на фоколарите, общността „Емануел“, „Комунионе е либерации“, общността „Сант Егиdio“, Неокатекуменален път, общността на немските католици „Свети Бонифаций“, Движението на католиците скаути, Движението за харизматично обновление.

Папата призова Църквата и вярващите да развиват „култура на срещата“ и да се противопоставят на „културата на делението, изолацията и конфликта“. Църквата и християните не бива да се затварят в своите общности, движения или в кръга от приятели. Те трябва да живеят Евангелието последователно и да свидетелстват за него.

Днешната криза в света е не само икономическа и финансова криза, а преди всичко криза на човека, чиито интереси не са оценявани достатъчно. Ако днес банките са зле или курсовете падат, се схваща като трагедия. Но ако гладуват деца или загиват работници, не буди тревога. „Бедната Църква за бедните“ е срещу такъв манталитет, подчертана Светият отец. Същевременно той изтъкна, че Църквата не е политическа формация или НПО, както и че не е насочена само към ползата.

По www.catholic-news.bg

Още за милосърдната любов

След разгледания подробно в предишна моя статия (1) гръцки еквивалент (agape) на латинския термин „caritas“, сега накратко ще се спре и върху еврейския и превод „hesed“. Сравнителният речник „Mandekern“ превежда „hesed“ като: любов, доброта, сърдечност, снизходителност, милосърдие, помилване, доброта и красота. В по-вечето библейски текстове (като Пс. 24,10) се превежда с милост. А присъщо за термина са преди всичко ентузиазът, устремът, страсти пламенна на този акт на любов.

Рикардо Ди Сени - сегашният главен равин на Рим, казва, че истинският акт на hesed е грижата за тези, които дори не могат да ти благодарят, цитирайки носещата това име (hesed ve'emet) еврейска конгрегация в Рим през XVII век, грижаща се за погребването на починалите. В тази линия равинът се спира върху името на една птица на еврейски, наречена „hesida“, изброена в библейските книги Левит (11, 19) и Второзаконие (14, 18) сред животните, които са забранени за ядене - негодни, видени като нечисти в ритуалния смисъл на думата. Тоест, правеща човека „нечист“ в съприкоснение с тях и така съответно изключен от молитвената асамблея на синагога-

та, изключен от числото на спасените, на богоизбрани. На български птицата „hesida“ е преведена като щъркел, а в някои други преводи е пеликан. Интересно е midrah - еврейското тълкуване на етимологията на думата. Коренът на hesida идва от hesed от милостта - обич. А обяснението е, че тази птица проявява милосърдие само към собствения си вид, солидарна е само към своите си, затова е в списъка на „лоши“. Рикардо Ди Сени казва, че когато един акт привидно на обич - hesed, е изразен едностранично (или избирателно), той става опасен, става тревожен. Бихме добавили, че той става признак на затвореност, на избор, трасиращ граници между добри и лоши, между заслужаващи помощ и незаслужаващи, проявявайки човечност само към себеподобните, избраните, лицеприятните.

Исус ще бъде добре интегриран в собствената си еврейска култура и традиция, ще спазва стриктно Закона, няма да е чужд за своите. Когато чужденката сиро-хананейка проси от Него hesed - милост, Той ще й отговори: „Не е добре да се вземе хлябът от чедата и да се хвърли на псетата“ (Мт. 15, 26), тоест милостта да се похаби, хвърляйки се на псетата неверни, на езичниците. Типично е било милостта да е запазена за своите. Но след като изпита вярата й, Христос ще й въздава hesed, ще я помилва - та-

ка, както ще Го направи със услугата на римския стотник (Мт. 8, 11) или беседвайки с еретичката самарянка (Ин. 4, 9). Ако преди спасението беше само за богоизбрания еврейски народ, сега то е за всеки повярвал в Христос, за всеки брат на Христос - осиновен син Божи.

Чрез евангелски образ Христов виждаме, че милостта Божия е преизобилна, тя иска да обхване всички народи - истинското многобройно потомство, обещано на Авраам. Това са бариери нелесни за преодоляване и историята ще покаже, ще иска време и усилие помощта да бъде отправена към всеки нуждаещ се, към изпадналия в беда без разлика от раса, религия и народност. Милостта е дар, който отваря сърцето ни, доверявайки се в другия човек само защото и той е образ и подобие Божие.

Подражавайки на Христос, Църквата, ние ще подражаваме на този hesed - милост Божия, пренесена сред конкретните близки - хората, нуждаещи се точно от нас и точно днес.

Отец Петко ВЪЛОВ

(1) П. Вълов, „Божията любов“, в. „Истина-Veritas“, бр.2/2007 г.

ИСТИНА
VERITAS

Брой 6 (1475)
юни 2013 г.

Екипите на големия аржентински футболен отбор носят лика на папа Франциск

Като младеж папа Франциск е бил спортсмен: баскетболист, волейболист, плувец и най-вече футболист. Член е на един от големите футболни отбори в Буенос Айрес „Сан

Лоренсо“. Притежава и членска карта на клуба под № 88235.

Клуб „Сан Лоренсо“ има следната история. През 1900 г. католическият енорийски

свещеник отец Лоренсо Маса (1882-1949) върви по една столична улица, където деца играят футбол, и спасява дете, тичащо за топката, изпод колелата на една кола. След дълги размишления отчето решава да построи футболно игрище в големия двор на енорията. На 1 април 1908 г. основава футболен отбор с име „Сан Лоренсо“, като името не е свързано с неговото Лоренсо Маса, а е в чест на римския свети Лаврентий. Днес футболният отбор „Сан Лоренсо“ е един от петте гранда на Аржентина.

След избирането на кардинал Берголио за папа Франциск ръководството на отбора решава да отпечата лика на папата върху спортните екипи на играчите. Отборът играе първата си среща с този екип като гост на друг големия отбор „Колон“ и го побеждава с 1:0. Целият отбор, начело с клубния президент Матиас Ламенс, посещава папата в Рим. Футболистите му поднасят като подарък знамето на клуба, топка и екипи на отбора с неговия лик. След приятната среща папа Франциск сърдечно благодари и пожелава на отбора успехи във футболното първенство на Аржентина.

Петър КОЧУМОВ

Безценен дар

Петдесетница! Какво означава тя за нас? Слизането на Свети Дух в нашите души, ще ми отговорите. Да, така е! Но даваме ли си сметка за дълбочината на тези думи? Даваме ли си сметка за дара, който приемаме? За безкрайно ценния дар, който е за нас Свети Дух, Третото Лице на Пресвета Троица?

Свети Дух... За да осъзнаем величието на този Божи дар, трябва да се замислим кой всъщност е Той. В своята книга „Духът на любовта“ бележитият френски богослов йезуит Жан Гало (1919-2008) го характеризира така: „Светият Дух е божествен Лик, Лик на Бога в това, което е директно божествено в Него, сиреч Невидимостта. Самото название „Дух“ обозначава това. Свети Дух, Лицето от Пресвета Троица, което се открива по начин, най-отдалечен от човешкия образ, е също така Лицето, което първо навлиза вътре в нашите души. Свети Дух е първият, Който докосва сърцето ни, Който пребъдва в нас; Той е Този, Който въвежда в нас Отца и Сина.“ И по-нататък добавя: „Свети Дух - възвишеността на божествената любов, е първи ят дар, чрез който Бог ни дава Себе Си. Макар и да ни надминава с цялото Си божествено величие, като Дух на любовта Той успява да навлезе изцяло в нас, чак в дълбочината на нашата същност. Той споделя с нас Своите богатства според закона на любовта и ни изпълва именно със Своята сила да обичаме. Ние Го познаваме по-

добре, отколкото мислим, понеже ние живеем от дълбините на Неговата любов.“ Да, Свети Дух е това Лице на Пресвета Троица, което първо влиза в нас, в нашите души. Той е, Който ни дава да познаваме Сина, да вярваме в Него, да Го обичаме, да жадуваме да сме с Него чрез молитвата, чрез тайнствата и чрез Него и в Него да обичаме Отца. Той е Този, Който оформя нашия свръхестествен облик, макар че самият Той - единствен от Пресвета Троица, сякаш няма Свой собствен облик.

Петдесетница е върхът на икономията, планът за спасението. Ако Иисус се въплъти, ако стана човек, ако умря за нас на Кръста, това бе, за да получим Светия Дух. Той е това „Обещание на Отца“, за което Иисус говори, докато беше на земята. Но ако Духът е Обещанието на Отца, „това означава, че Отец обеща да даде на хората най-съкровеното и най-превъзходно божественото, което имаше в Себе Си - Своето собствено сърце. Той желае хората да отидат при Него и да Го обичат, но за да ги направи способни да се привържат към Него, Той иска те да Го обичат с Неговата собствена любов и Той им отстъпва Своето сърце, за да създаде в тях едно огнище на божествена любов.“ Да, Свети Дух е - така да се каже - СЪРЦЕТО НА БОГ, защото Той е любовта на Отца към Сина и на Сина към Отца. И именно тази любов, тази безкрайна божествена любов Бог желае да сподели с нас. Отец Га-

ло пише: „Изпращайки ни Свети Дух, Отец ни изпраща Своята любов. Докато една човешка любов неминуемо остава вътре в лицето, което обича, небесният Отец не само че ни обича, но и ни предава Своята любов в лицето на Свети Дух. Нашето сърце си остава наше, то е неотделимо притежание на нашето аз; но Отец се дава до такава степен, че се отделя по някакъв начин от собственото Си сърце, за да го вложи в нас.“

Идването на Свети Дух води след себе си самото идване на Христос. Защото Иисус, съобщавайки, че ще изпрати Утешителя на Своите ученици, няколко пъти подчертава, че ще дойде Той лично. Веднага след като казва, че ще помоли Отца да им изпрати Духа на истината, Който винаги ще пребъдва с тях, добавя: „Нямада ви оставя сираци, ще дойда при вас.“ И повтаря: Отивам и ще се върна. Чрез слизането на Свети Дух се осъществява едно ново и окончателно идване на Христос. Дълбокото значение на това изпращане на Свети Дух е, че отсега нататък Иисус иска да пребъдва между тях не вече физически, а с едно присъствие според Духа. Следователно Свети Дух ни носи постоянно присъствие на Христос. Отец Гало го обяснява така: „Иисус живя на земята у нас, с нас; Той не можеше пряко да живее в нас освен чрез Своя Дух. Духът не е подчинен на закона на непрозрачността, непроницаемостта на

[На стр. 9](#)

Блажен Йоан XXIII - човекът, който свика II ватикански събор

Папа Йоан XXIII е един от най-големите папи в историята на Църквата, основна фигура за новия курс. Той е известен у нас като „Български папа“ заради пословичната си любов към България, останала завинаги в сърцето му от годините, в които е апостолически визитатор тук. Днес пред католическата конкatedрала „Свети Йосиф“ в София се издига негова статуя.

Анджело Джузепе Ронкали е роден на 25 ноември 1881 г. в Сото ил Монте, в италианска провинция Бергамо. Той е четвъртото от общо 13 деца в многодетно бедно семейство. На 11 години Анджело постъпва в семинарията в Бергамо, където завършва гимназията и лицето. Продължава обучението си в семинарията в Рим и след военна служба през 1904 г. става свещеник. Избран е за секретар на епископа на Бергамо монс. Радини-Тедески и започва да преподава в местната семинария исторически и богословски дисциплини. Изпълнява длъжността военен капелан по време на Първата световна война.

През 1921 г. е номиниран за председател на Централния съвет за мисионерска дейност в Италия, където още повече расте любовта му към чуждестранните мисии.

[На стр. 9](#)

Още за оставката на папа Бенедикт XVI

На 11 февруари т.г. (изглежда не случайно на деня на света Богородица от Лурд, покровителка на болните и немощните) папа Бенедикт XVI съобщи на латински език на събралиите се на консисториум кардинали, че е „достигнал до сигурността, че поради напредналата си възраст няма повече сили да упражнява, както следва, Петровото служение“. Вестта изуми нищо неподозиращите кардинали като „гръм от ясно небе“ (думи на кардинал Анджело Содано, доайен на Кардиналския колегиум).

Вече две хиляди години Римският епископ вижда разцвета и упадъка на империи и велики сили, свидетел е на всички революции и реформации, реставрации и ренесанси. Схващан като израз на вечността във времето, неговата фигура се открява на фона на дългото време на историята, а не на злободневната хроника. Затова и актът за абдикация на 265-ия папа може да бъде схванат само изхождайки от тази тъй дълга традиция, която то прекъсва.

От всички предшественици на Бенедикт XVI преди него единствено папа Целестин V

е заявил, че слиза по своя воля от престола на свети Петър. Другите папи, отказали се - ала не по своя воля - от престола на Римския епископ, са Климент I (97) и Понциан (235), изпратени в изгнание при преследванията срещу християните; Силверий (537), свален по настояването на византийската императрица Теодора; Бенедикт IX (1045), тъмен случай в тъмни времена, избран още като юноша за папа, той водел скандално разпасан живот, който довел до свалянето му от престола; Григорий XII (1415) бил принуден да абдикира на Констанцкия събор, за да се сложи край на „Голямата схизма“, когато имало едновременно папи в Рим и Авиньон. Как се е стигнало до оставката на папа Целестин V?

През 1294 г. папският престол стоял повече от две години празен и кардиналите не могели да се разберат кой от тях да стане папа. Намереното накрая решение било да изберат за папа възрастния отшелник Пиетро от Мороне, който бил известен като най-чистия и свят човек на своето време. Трима епископи едва се качили до планинския връх, където той живеел, за да му съобщят за избора. Отначало Пиетро отказвал, но след дълги увещания приел за благото на Църквата и станал папа под името Целестин V. Той обаче бил съвършено чужд на всяка власт, пък и напълно неподгответен за интригите в Курията и

търъде бързо оъзнал, че е неспособен да управлява. Още на 8 декември 1294, по-малко от четири месеца след интронизацията, папа Целестин свикал кардиналите на консисториум и им заявил, че иска да се оттегли. Търъдо решен да го направи (върху решението на Целестин са оказали влияние и тогавашният неаполитански крал Карл II и особено кардинал Бенедикто Каэтани, който вече съзирал отворен за себе си пътя към папския престол). И действително само няколко дена след абдикацията на Целестин той бил избран без проблеми за Римски епископ под името Бонифаций VIII). Той ги събра отново на 13 декември и им прочел вулата за своята абдикация:

„Аз, Целестин V, папа, виждайки, че както поради невежеството и старческата си немощ, така и поради злонамереността на хората съм неспособен за това служение, се отказвам изрично от трона и достойността, тежестта и честта, които то носи, за да се върна към утешението на предишния си съзерцателен живот, като оставям на светия кардиналски колегиум да избере според каноничните закони нов пастир на Вселенската църква, на когото обещавам пълно послушание.“

После папа Целестин станал от трона, оставил жезъла, свалил палиума от раменете си, пръстена от ръката си, тиарата от главата си и я сло-

жила на земята, съблъкъл папските одежди, облякъл сивото си монашескорасо и седнал на най-ниското стъпало пред трона. Искал да се върне в отшелническата си килия, ала Бонифаций VIII, следващият папа, не му разрешил и за по-сигурно го затворил в семейната си крепост, където Пиетро от Мороне умрял на 19 май 1296 г. Бил провъзгласен за светец още през 1313 г., с което именно той, отказалият се от престола на свети Петър, станал единствения папа, канонизиран през Средновековието. Независимо от това обаче той е поставен от Данте в първия кръг на Ада - този на малодушните, с което гениалният поет свързва завинаги името на папа Целестин с направления от него „голям отказ“.

Видно е, че няма пряко съответствие между драмата на стария отшелник, измъкнат някога от килията му и направен папа пряко волята му, и оттеглянето на Бенедикт XVI, чието избиране за папа през 2005 г. бе напълно в логиката на папската институция - кардинал Йозеф Ратцингер в продължение на четвърт век ръководеше Конгрегацията за вярата и в последните години от понтификата на Иоан-Павел II бе доайен на кардиналския колегиум. При все това има известни прилики, съзнателно търсени от папа Ратцингер. Така още през 2009 г. той остави получения при интронизацията палиум (тясна лен-

та от бяла вълна с пет избродирани черни или червени кръста, символ на грижещия се за спасението на всички овце Добър пастир (Мт. 18, 12), която символизира пълната власт на Римския епископ) на гроба на свети Целестин, многоизначителен жест на символична връзка между двамата папи, който показва, че оттеглянето е било отдавна обмисляно и навсярно дори решено. Бенедикт XVI също като Целестин V избра да съобщи за оставката си пред свиканите на консисториум кардинали. Сходни по същество са и мотивите на двамата папи: отслабналите с възрастта способности, признанието на собственото бессилие и немощ пред външния свет. И двамата заявяват, че желаят да се оттеглят в уединен съзерцателен живот. Така монашеската духовност на самоотричане и отшелничество далеч от света, която кара папа Целестин да направи своя „голям отказ“, дава отправни точки и за осмислянето на решението на папа Бенедикт като желание за откъсване от бремето на властта и суетата на света и подготовката за смъртта. И двамата папи накрая тържествено обявяват пълно послушание на новия папа.

Естествено има и доста различия в последващите действия на двамата, но те представляват интерес предимно за изследователите и историците.

Владимир ГРАДЕВ

Пророк Елисей

Пророк Елисей живял около 900 г. преди Христос. Той бил приемник в пророческото служение на свети Илия. Когато Бог се явил на Илия на планината Хорив и му поръчал да помаже вместо себе си пророк, това определение свише се паднало на Сафатовия син Елисей.

„Намери Илия Сафатовия син Елисей, когато ореше. Дванадесет рала волове имаше той и сам беше при дванацетото. Минавайки, Илия хвърли кожуха си върху него. И Елисей оставил воловете си и се затече след Илия и каза: „Позволи ми да целуна баща си и майка си и ще тръгна след теб!“

Той му отговори: „Иди и върни се!“

Елисей се върна от него, взе рало волове, закла ги и като запали ралото на воловете, опече месото им и го раздаде на людете и те ядоха. А сам той стана и тръгна след Илия и почна да му служи“ (З Цар. 19, 19-21).

Виждайки усърдието на своя ученик, пророк Илия, преди да си замине от този свят, му казал: „Искай, каквото желаеш да ти направя, преди да бъда взет от тебе!“

„Духът, който е в тебе, да бъде двойно върху мене!“, отговорил му Елисей, който желал най-вече от всичко възможност да извърши свето служение с чудодействена сила за по-нататъшен успех.

„Мъчно нещо искаш“, казал му Илия, но изпълнил молбата на своя приемник. Оттогава Елисей ревностно се предал на пророческо служение, като утвърждавал във вярата израилския народ и свидетелствал за пребъдващия в Него Бог чрез многобройни чудеса. „И в своите дни пред княз не

трепереше и никой го не надминал; нищо го не надделя и след смъртта делата му бяха чудни“ (Сир. 48, 13-15)...

Свети пророк Елисей извършил много чудеса.

Жителите на Йерихон се оплаквали на Елисей, че водата им е лоша и затова земята е безплодна. Светият пророк веднага им помогнал с чудотворството си - водата станала здрава и нямало повече безплодие. Във време на военна цялата войска изнемогвала от жаждада. По молитвата на пророка всички ями и изсъхнали потоци внезапно се напълнили с вода. На една бедна жена умрял мъжът, като оставил много дългове. Заедновацът се заканил да го вземе двамата синове за свои роби, ако тя не му се издължи. Вдовицата разказала на Елисей своята тъга.

„Нямаш ли нищо въкъщи?“, попитал я пророкът.

„Нищо нямам - отговорила вдовицата - освен един съд с маслиново масло.“

„Иди си, поискай празни съдове от всички твои съседи - казал го пророкът - и наливай масло във всички тия съдове, докато се напълнят!“

Жената изпълнила повелята на пророка; маслиновото масло се оказало тъй много, че когато го продала, не само изплатила всички дългове, но и останали средства, с които да издръжа семейството си.

В сирийската страна живеел един храбър военачалник на име Нееман. Той заболял от проказа и никакви лекари не могли да го излекуват. При жената на Нееман прислужвала една малка израилянка, взета в плен по време на войната. Жалейки за Нееман, тя

[На стр. 10](#)

Папа Франциск - един уникален папа

Първият Франциск, първият йезуит, първият латиноамериканец...

От първия епископ на Рим - свети апостол Петър, до 265-ия Бенедикт XVI папите са носили 80 различни имена. За първи път 266-ият - сегашният папа, взе ново име: Франциск.

Хорхе Марио Берголио израства в средно, скромно и набожно католическо семейство. Тук наследява християнските ценности - набожност, послушание, скромност, смиреност, милосърдие, състрадание. Като ученик, студент, семинарист и млад духовник се запознава с живота на свети Франциск от Асици. Силно и много дълбоко е впечатлен от една реплика на младия Франциск към много богатия си баща - търговец на платове: „От тебе не искам нито пари, нито дрехи. От днес имам друг баща, Този на небето!“

Светецът съблича дрехите си, хвърля ги в краката на баща си и полуогол тръгва с другарите си из града в защита на бедните. Той е бил краен и радикален не само в своята бедност, а и в своята скромност, милосърдие. Бил е болезнен последовател на Христос и доброволно е пожелал да носи раните Му - стигматите. Става най-популярният и най-общичаният светец. Като архиепископ на Буенос Айрес кардинал Берголио обикаля без охрана и пеш бедните квартали, посещава болни, раздава помощи и казва литургии. Днес, след почти 800 години от смъртта на Бедняка от Асици, Римският епископ приема името му и с първите си изявления показва, че ще води Църквата

по францискански - със смиреност, скромност, милосърдие.

Основните принципи на йезуитския орден са висока ерудиция, послушание, всеотдайност. Членовете на общността не се стремят към служби, а към обучаване, подпомагане, всеотдайност и оттук един йезуит много трудно може да стане папа, както сочи историята. И още нещо. Освен трието обета - бедност, послушание и целомъдрение, които дава всеки католически духовник, йезуитът дава и четвърти обет - безпрекословно подчинение на папата. Показателен е следният случай. През 1540 г. основателят на йезуитския орден Игнасио от Лойола заедно със свои събрата пристига в Рим при папа Павел III (1534-1549) и му заявява: „Ти имаш най-голям поглед върху целия свят. Кажи ни - къде има нужда от помощ?“ И по поръчение на папата „умните младежи“ тръгват из Европа да се борят с Реформацията. Заминават и за Източна Азия, за да интегрират Евангелието в съвсем различните култури на Япония и Китай. В Южна Америка йезуитите започват масово покръстване на местните жители индианци и ги защитават от европейските колонизатори.

В общността на йезуитите се прилага принципът „Доверие и свобода“. Дали на него ще се опре папа Франциск, ще покаже бъдещето.

Над 40 процента от всички католици в света живеят в Латинска Америка. Един от тях е и папата. Латинска Америка е многоголика - много държави,

коренно население с различни култури, над 430 различни езици. Аржентина - родината на Светия отец - се различава донякъде от другите латиноамерикански държави. Тя е населена предимно с емигранти, малко е коренното население. В нея разликата между бедни и богати не е толкова голяма, както при другите страни на континента, но в сравнение с Европа тази разлика е голяма. Столицата Буенос Айрес е като модерна европейска столица, но в периферията ѝ са разположени безброй сиромашки квартали - гета. Още като архиепископ на Буенос Айрес Берголио активно води борба срещу социалната несправедливост, експлоатацията, корупцията. Той насочи Църквата в Аржентина да застане на страната на бедните, болните и слабите и още в първите дни на понтификата си показва, че ще продължи тази линия. И още една южноамериканска черта - по-спонтанен, по-сърдечен и по-директен контакт, поздрав с взаимни прегърдки и целувки по бузите. Видя се как той слиза от папамобила, благославя, прегърща и целува болни, страдащи и деца. Вярата в Латинска Америка е много по-емоционална. Първо сърцата, след това главата! Там на особена почит е Божията Майка - Дева Мария!

Явно латиноамериканският папа Франциск е призван да съчетава и обединява богатото разнообразие в Католическата църква.

**Петър КОЧУМОВ,
по „Tag des Herrn“**

Безценен дар

От стр. 8

телата, закона, който възпрепятства телата да пребъдват едни в други. Ставайки присъствие чрез Духа, присъствието на Христос може да проникне в нас, в нашата духовна душа. То не е вече само едно присъствие до нас, пред нас, в близост до нас. То става едно присъствие вътре в нас.“

Ако Свети Дух е дарът на Отца, Той е за нас също така и дар на Сина, защото Отец и Син са едно. Иисус, умирайки на кръста, става извор на безкрайни благодати за човечеството. Но как да ги черпим? Как да се изпълним с тях? Да, ние жадуваме за тях, те са за нас живот, но как да се влече този божествен живот в нашия бедни души? Това става именно чрез Свети Дух. Той е, Който променя хляба и виното в Тяло и Кръв Христови, изпълвайки ги с плодовете на Христовите страдания и възкресението Му, но също така и с душата и сърцето Му, т.е. със самия Себе Си, Който е въсъщност Дух на Христос. Той е, Който в тайнството изповед прилага на душите ни скъпоценната Кръв на Спасителя, за да ги очисти и изцери от

последиците на греха. Той е, Който ни прави синове на Отца чрез Единородния Му Син в тайнството кръщене. Той е Този, Който се моли в нас, Който обича в нас, Който прощава в нас на нашите неприятели. Той е, Който идва на помощ на нашата слабост, за да ни покрие със Своята сила, за да ни защити от злото. Той идва да продължи борбата, която Иисус води срещу греха, идва да довърши тази борба с нас и в нас. Свети Дух осъществява по съвършен начин основното намерение на Христос - намерението да ни защити и да ни спаси и провежда до всеки от нас спасението, кое то Иисус ни спечели. Той е нашата святост, няма друга, защото светостта е нещо божествено и идва от Бог. Ала Свети Дух ни показва също, че светостта е нещо динамично. Тя не е свиване върху себе си, хълтане или сърчване, но напротив, разширяване и разпространяване на любовта. Тя е дори разширяване докрай, понеже означава, че всички сили са посветени на любовта. Свети Дух е неуморимо разцъфтяване и необикновено развитие на любовта, една винаги действаща и разширя-

ща святост. Свети Дух е Този, Който дава безкрайна стойност на нашите страдания. Той е Този, Който ни дава смелост да страдаме, да носим кръста си докрай, да се предадем всецяло на Бог, каквото и да става. И накрая Той е Този, Който ще ни прослави един ден, изпълвайки нашите тела със слава така, както изпълни тялото на Възкръсналия Христос в онова „утро на първия ден на седмицата“.

Свети Дух - безценен дар... Той е също така и олицетворен израз на Божията Същност, която е Дар. Защото Бог е Любов и любовта има нужда да се дарява. Затова Отец се дарява на Сина и Синът - на Отца! Затова Синът стана човек, за да може Отец да се дари на нас и ние на Него чрез Сина в Духа... Както и за да може Синът да се дари на нас и да ни дари всичко, което Той е и което има - всичката Си любов - Светия Дух. Нека тогава да Го приемем с отворени сърца и души, с вяра, смирене и с безкрайна благодарност!

Ела, Душе Свети, ела, Сърце на Бога!

Блажен Йоан XXIII - човекът, който свика II ватикански събор

От стр. 8

вител на родното му градче и на евангелиста). Анджело Джузепе е вече на 77 години, когато е избран за Приемник на Петър, и мнозина смятат, че ще бъде един „преходен папа“, който просто ще приеме наследството на своя предшественик, докато ситуацията в Църквата и християнският свят стане по-ясна. Но още след третия месец от избора той показва, че тези очаквания са неоснователни. Папа Йоан XXIII свиква Вселенски събор. Освен това показва по нов начин какво означава да бъдеш папа: премахва множество формалности в Светия престол; неочаквано посещава дечица и възрастни в болници, както и изоставените в затвора; обявява началото на II ватикански събор; отпуска стипендии за работещите към Светия престол; той е Епископът на Рим, който лично посещава енориите и черквите из градчетата - той е първият папа, който напуска областта Лацио (след анексирането на Рим към италианската държава през 1870 г.), правейки поклонение с влак до Лорето и Асици; по време на своя понтификат назначава 37 нови кардинали, сред които за пръв път в историята на Църквата японец, филиппинец и мексиканец; той е първият папа, който на 10 май 1963 г. получава международната награда „Балзан“ за мир заради активността му срещу конфликтите; След кратко боледуване Йоан XXIII напуска този свят на 3 юни 1963 г.

Обявен за блажен на Католическата църква от Йоан-Павел II на 3 септември 2000 г., Католическата църква в Италия отбележава деня на неговото възпоменание на 3 юни, когато е денят на неговата кончина. А Църквата по света чества паметта му на 11 октомври, деня на свикването на Втория ватикански събор (11 октомври 1963 г.).

По интернет

Кармил „Свети Дух“, София

9
ИСТИНА
VERITAS
Брой 6 (1475)
юни 2013 г.

Ник Вуйчич: Бог има планове за всеки от нас

Роден без ръце и крака, Ник Вуйчич още от детските години вярва, че Бог го е създал такъв с някаква особена цел. И веднъж разбира своето предназначение. „Господ е взел моето необичайно тяло и ме е дарил със способността да въодушевявам и вдъхновявам хората. Бог има планове за хората, планове, които да дават на хората надежда и бъдеще“, пише той в своята книга „Живот без граници“, фрагменти от която предлагаме на вашето вни-

мание с любезното разрешение на издателство „Ексмо“.

Аз съвсем не изведнъж разбрах какво хубаво има в това, че съм се родил именно такъв. Когато майка ми забременяла, била на двайсет и пет години. По професия тя е акушерка - работела като медицинска сестра в родилен дом и се грижела за стотици майки и деца. И когато забременяла, веднага започнала да полага особени грижи за храната си, внимателно се отнасяла към лекарствата, не пила спиртни напитки, не вземала аспирин и други обезболяващи медикаменти. Обърнала се към най-добрите лекари и те я уверили, че бременността ѝ пропада нормално.

И все пак нещо я беспокояло. С приближаване на раждането мама няколко пъти споделяла своята тревога със съпруга си. Постоянно казвала: „Надявам се, че с детето всичко ще бъде наред.“

При двете ултразвукови изследвания лекарите не забелязали нищо необично. Те казали на родителите ми, че детето ще бъде момче, но не обелили нито дума за това, че детето няма крайници! Роден съм на 4 декември 1982 година. Отначало не ме показали на мама, но тя веднага попита лекарите: „Наред ли е всичко с детето?“ Отговорът бил мълчание. Секундите отлитали, а на мама все не показвали новороденото. Тя почувствала, че нещо не е както трябва. Лекарите не бързали да ѝ подадат детето; извикивали педиатър и започнали да ме преглеждат и да се съвещават. Когато мама чула силния ми плач, се успокоила. Но на баща ми, който още по време на раждането забелязал, че нямам ръце, му се завило свят и го извели от стаята.

Сестрите и лекарите били потресени от вида ми. Те бързо ме повили. Мама видяла колко разстроени са медиците. „Какво се е случило? - попитала тя. - Кажете какво става с детето ми?“

Лекарят не отговарял, но мама настоявала. И тогава той отговорил с медицинския термин: „Фокомелия.“

Мама разбрала всичко и не могла да повярва. Фокомелия означава уродство или липса на крайници.

А в това време баща ми бил в коридора и се терзаел от ужасни мисли какво е станало с детето му. Когато педиатърът излязъл, за да поговори с него, той се разридал: „Синът ми! Какво става с не-

го? Наистина ли няма ръце?“

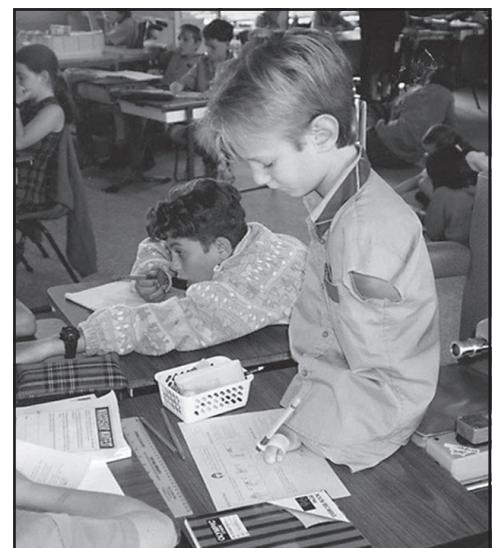
„Не - възможно най-меко казал педиатърът. - Вашият син няма нито ръце, нито крака.“

На баща ми му се подкосили краката. Той рухнал на стола и онемял. Но после инстинкът на съпруг и баща взел връх. Той се втурнал в стаята, за да каже на жена си за това, преди да е видяла детето. Но мама вече знаела всичко и горко ридаела. Лекарите й предложили да ме вземе на ръце, но тя отказала и казала да ме отнесат.

Сестрите плачели, акушерката плачела. И аз естествено също съм плачен! Накрая те все пак ме повили и ме показвали на майка ми. Мама не можела да понесе това зрели-

Аз ѝ казах колко страдам заради това, че нямам ръце и крака. Тя изтри сълзите ми и отвърна, че те с татко вярват в това, че Господ има за мен някакъв план и че много скоро Той ще го разкрие. Аз продължавах да разпитвам родителите си - ту единия, ту другия, а понякога и двамата. Мойте въпроси бяха продиктувани от чисто любопитство. Освен това любопитните ми съученици непрекъснато ми досаждаха с въпросите си.

Отначало ме плашеше това, което можеха да ми разкажат родителите ми. И действително на тях им беше трудно да ми разкажат всичко. Аз не исках да ги подлагам на разпит. Отначало мама и татко бяха

Nik Vujcic като ученик

много внимателни и се стараеха всячески да ме защитят. Но аз разтях и ги разпитвах все по-настойчиво. И тогава, разбрали, че аз не съм в състояние да се справя с това, ми разказаха за своите чувства и страхове. Когато чух, че мама не е искала да вземе мен, новородения, на ръце, много се натъжих (и това е меко казано). Какво е да узнаеш, че даже собствената ти майка те е пренебрегнала... Естествено аз страдах. Представете си, че сте на моето

място: много мъчително е да се чувстваш отхвърлен... Но после помислих за онова, кое то моите родители бяха направили през това време. Те много пъти бяха ми доказвали своята любов. В момента на този разговор аз вече зная със сигурност, че родителите ми ме обичат. Те продължаваха да споделят своите чувства и страхове. Моите родители ми помогнаха да разберат - те свято бяха повярвали в това, че Бог ме е създал такъв в името на някаква цел. Аз бях много упорито и настойчиво дете.

Моите учители, родителите на другите деца и чужди хора често казваха на родителите ми, че моето отношение към живота ги вдъхновява. А аз

осъзнавах, колкото и да ми беше тежко, че на мнозина им е още по-тежко.

Днес много пътувам по света и виждам ужасни страдания. И съм благодарен за това, че при мен се е случило именно така, а не иначе. Аз не се съсредоточавам върху това, което ми липсва. Виждал съм деца сираци, страдащи от ужасни заболявания, виждал съм млади жени, станали секунални робини, виждал съм мъже, попаднали в затвора, защото са били прекалено бедни, за да изплатят дълговете си.

Страданията са повсеместни и понякога невероятно жестоки. Но даже в най-ужасните бордеи, в сърцето на най-страшните трагедии се срещат хора, които са успявали не само да преживеят, но и да бъдат щастливи. В копторите на т. нар. Град на боклуците в покрайнините на египетската столица Кайро аз съвсем не очаквах да видя радост. Кварталът „Маншият-Насир“ е кацнал на отвесна скала. Названието на квартала много точно съответства на зловонието, разнасящо се из неговите улици. По-голямата част от 50-хилядното население на Града на боклуците по цели дни блуждае по улиците на Кайро, събира сметта, докарва я в своя квартал и я сортира. Всеки ден хората се ровят в панините отпадъци, оставени от 18-те милиона жители на столицата, с надеждата да намерят нещо, което ще могат да продадат, да преработят и маркап малко от малко да използват.

(Следва)

Материала подготви
Благовеста ЛИНГОРСКА

Пророк Елисей

От стр. 9

казала на господарката си: „Да отидеше моят господар при пророка, който е в Самария, навярно би се излекувал.“ Жената на Нееман съобщила на мъжа си думите на израилтянката и Нееман взел от царя позволение да отиде в Самария. Царят му дал писмо до израилския цар. Нееман взел със себе си злато, сребро и богати дрехи за дар на този, който го изцери, и се отправил за Израилската земя. Като пристигнал, той дал на царя писмото от сирийския цар, който пишел: „Пращам ти Нееман, моя слуга, за да го очистиш от проказата.“

Насърбил се израилският цар, когато прочел това писмо. „Нима аз съм Бог, да умъртвявам и съживявам!“ - извикал той. - Сирийският цар търси довод, за да ми обяви война.“

Елисей узнал за скръбта на царя и пратил да му кажат: „Зашо скръбиш? Нека дойде при мене Нееман и ще узнае, че има Божий пророк у Израеля.“

Нееман с многобройната си прислуга доближил до къщата на Елисей. Пророкът пратил при него слугата си да му каже: „Иди, окъги се седем пъ-

който пророкът се намирал, за да го вземе в плен. На разсымане един от слугите на Елисей, като видял множество неприятелска войска около града, уплашил се и попитал своя господар: „Какво ще правим?“

„Не бой се! - отговорил му Елисей. - Защото ония, които са с нас, са повече от ония, които са с тях!“

И Елисей започнал да се моли: „Господи, отвори му очите да види!“ И веднага слугата видял, че цялата планина е покрита с конници и ездачи. Той разбрали, че пророкът е охраняван от непобедими небесни сили. По волята Божия враговете дошли в смущение и като били поразени със слепота, паднали в ръцете на израилския цар. Царят искал да избие пленниците, но Елисей му казал: „Не твоето оръжие ги плени!“ И склонил царя към милосърдие. Царят го послушал и пуснал пленниците на свобода.

Много други чудеса извършил св. пророк Елисей и предсказал бъдещето. Пророчествата му са описани подробно в Библията (Четвърта книга Царства). Той умрял в дълбока старост, при цар Иоас, когато предсказал победа над сирийците.

Веднъж, когато израиляните воювали със сирийците, донесли на сирийския цар, че пророк Елисей съобщава на враговете му за всички негови планове и с това вреди на успеха на неговото дело. Сирийският цар, разгневен, заповядал на войската си нощно време да обкръжи града, в

Закуска с Бог

Едно дете искало да познае Бог. Знаело, че пътят да стигне дотам, където живее Бог, е дълъг и затова един ден споделило в кошицата си сладки, мармелад и сокове и тръгнало. Било извървяло около 300 метра, когато забелязала една възрастна жена, седнала на пейка в парка. Била сама и наблюдавала няколко гъльба. Детето седнало до нея и отворило кошицата си. Тъкмо се канело да отпие от сока, когато му се сторило, че възрастната жена е гладна и тогава то й предложило една от своите сладки. Признателната възрастна жена приела и се усмихнала на детето. Усмивката й била много хубава, толкова хубава, че детето й предложило още една сладка, за да види отново нейната усмивка. Детето било очаровано! Останало много време да яде и да се смее. На залез слънце

умореното дете станало да си ходи, но преди това се обръщало назад, затичало се към старата жена и я прегърнало. Тя пък го дарила с най-хубавата усмивка в живота си. Когато детето се прибрало у дома и отворило вратата, майка му била учудена от това, да види лицето му, сияещо от щастие, и го попитала:

- Какво прави днес, та си толкова щастливи?

Детето отговорило:

- Днес закусвах с Бог!

И преди майка му да успее да каже нещо, добавило:

- И знаеш ли, има най-красивата усмивка, която съм виждал!

Старицата също се прибрала у дома, изпълнена с щастие. Нейният син останал учуден от мира, изписан на лицето й, и я попитал:

- Мамо, какво прави днес, та си толкова щастливи?

Старицата отвърнала:

- Днес закусвах с Бог в парка! И преди синът й да успее да каже нещо, добавила:

- И знаеш ли: той е по-млад, отколкото си Го представях!

Няма угодия

Един ден славеят се разболял и лекарят го посъветвал да не пее, за да оздравее побързо.

- Не е болен - обаче разправяли врабчетата, - много е мързелив, за да пее.

Тези коментари обидили много славейчето и то отново запяло.

- Ха, не бяхме ли прави? - казали врабчетата.

Тогава славейчето запяло с всички сили, но сърцето му не издържало и то умряло.

А врабчетата отново изкоментирали:

- Че защо пееше, след като е било болно?

Да се обръща внимание на това, което казват хората, може да бъде много опасно....

Подготви

Маргарита ВАСИЛЕВА

Раздел втори**Седемте тайнства на Църквата****Глава трета****Тайнствата в служба на общността****Член 6****Тайнството Свещенство****III. Трите степени****на тайнството Свещенство****Ръкополагането на дяконите -****„за служението“**

1569 „На по-ниско стъпало в йерархията се намират дяконите, като се ръкополагат „не за свещенството, но за служението“ (CONCILIO VATICANUM II, Const. dogm. Lumen gentium, 29: AAS 57 (1965) 36; вж. ID., Decr. Christus Dominus, 15: AAS 58 (1966) 679). При ръкополагането в дяконство единствено епископът поставя отгоре ръцете си, което означава, че дяконът се предава специално на епископа, за да изпълнява задълженията на своето „дяконство“ (Вж. SANCTUS HIPPOLYTUS ROMANUS, Traditio apostolica, 8: ed. B. BOTTE (Munster i.W. 1989) p. 22-24).

1570 Дяконите взимат особено участие в мисията и благодатта на Христос (Вж. Concilium Vaticanum II, Const. dogm. Lumen gentium, 41: AAS 57 (1965) 46: ID., Decr. Ad gentes, 16: AAS 58 (1966) 967). Тайнството Свещенство ги бележи с особен печат (характер), който нищо не може да заличи и който ги уподобява на Христос, станал „дякон“, т. е. слуга на всички (Вж. Марк. 10, 45; Лук. 22, 27; SANCTUS POLYCARPUS SMYRNENSIS, Epistula ad Philippenses 5, 2: SC 10bis 182 (FUNK 1, 300). Между другите си задължения дяконите трябва да помогат на епископа и на свещениците при отслужването на божествените тайни, особено на Евхаристията, да я раздават, да помогат при брака и да го благославят; да четат Евангелието и да го проповядват; да предстоятелстват погребенията и да се посвещават на различни други милосърдни дела (Вж. CONCILIO VATICANUM II, Const. dogm. Lumen gentium, 29: AAS 57 (1965) 36; ID., Const. Sacrosanctum Concilium, 35, 4: AAS 56 (1964) 109; ID., Decr. Ad gentes, 16: AAS 58 (1966) 967).

1571 От Втория ватикански събор Латинската църква установи дяконството „като самостоятелен и траен сан в йерархията“ (CONCILIO VATICANUM II, Const. dogm. Lumen gentium, 29: AAS 57 (1965) 36), докато Църквите от Източа са го поддържали винаги. Това постоянно дяконство, което може да бъде дадено и на женени мъже, представлява значително обогатяване на мисията на Църквата. В действителност уместно и полезно е мъже, които изпълняват в Църквата дяконска служба било в литургичния и пастирски живот, било в обществените и благотворителните дела, „да бъдат подкрепени чрез ръкополагане, предавано още от апостолите, и да бъдат по-тясно свързани с олтара, за да изпълняват по-действено своята служба с помощта на сакраменталната благодат на дяконството“ (CONCILIO VATICANUM II, Decr. Ad gentes, 16: AAS 58 (1966) 96).

IV. Отслужване на това тайнство

1572 Поради своето значение за живота на местната Църква отслужването при ръкополагането на един епископ, презвитер или дякон изисква стичането на възможно по-голям брой верни. За предпочитане е това отслужване да се извърши в неделя и в катедралната черква с подобаваща за това тържественост. И трите ръкоположения: на епископа, на свещеника и на дякона, следват същия ред. Тяхното място е в лоното на Евхаристичната литургия.

1573 Същностният обред на тайнството се състои и за трите степени в поставяне на ръцете на епископа върху главата на ръкополагания, едновременно със специалната посветителна молитва, която изпросва от Бог изливането на Свети Дух и Неговите дарове, съответстващи на служението, за което е определен кандидатът (Вж. PIUS XII, Const. ap. Sacramentum ordinis: DS 3858).

1574 Както при всички тайнства отслужването се съпътства от допълнителни обреди. Те варират силно в различните литургични традиции, но имат за обща задача да изразят множеството аспекти на сакраменталната благодат. Така например в латинския ритуал въстъпителните обреди - представянето и избора на ръкополагания, краткото слово на епископа, въпросите към ръкополагания, литаниите на светците - свидетелстват, че изборът на кандидата е в съответствие с практиката на Църквата. Те подготвят тържествения акт на посвещението, след което множество други обреди изразяват и допълват по символичен начин тайната, която е била извършена: за епископа и свещеника помазването със светото миро, знак на специалното помазване на Светия Дух, Който прави плодотворна тяхната служба; връчване на Евангелието, пръстена, митрата и жезъла на епископа като знак на неговата апостолска мисия да проповядва Словото Божие, на неговата вярност към Църквата, Годеница на Христос, на неговото задължение на пастир на стадото Господне; връчване на свещеника на дискоса и чашата, „приношение на светия народ“ (Вж. Pontificale Romanum, De Ordinatione Episcopi, presbyterorum et diaconorum, De Ordinatione presbyterorum. Traditio panis et vini, 163, editio typica altera (Typis Polyglottis Vaticanis 1990) p. 95), когото той е призван да представи на Бог; връчване на Евангелията на дякона, който получава мисията да проповядва Евангелието на Христос“.

Из „Катехизис на Католическата църква“

Абонирайте се за вестник „Истина-Veritas“

Вече можете да получавате „Истина-Veritas“ и у дома - стига да се абонирате за него в най-близката пощенска станция.

Каталожният номер на „Истина-Veritas“ е 347.

А цената на полугодишния абонамент е само 3.00 лв.

Лагери при отците Салезиани 2013

Лагер момчета - от 6 до 13 юли 2013 г., хижка „Бряновци“ - отговорник Георги Станчев, GSM: 0892 947 512, e-mail: animjoro@abv.bg

Лагер момичета - от 17 до 23 юли 2013 г., хижка „Бряновци“ - отговорник Доминика Жакова, GSM: 0894 068 876, e-mail: domi.zakova@gmail.com

Поход от връх Ком до връх Ботев - от 6 до 19 август 2013 г. - отговорник отец Георги Свобода, GSM: 0889 379 596, e-mail: sdbsz@mail.bg

Среща с енорийските свещеници...

От стр. 5

които ги следваха, и ние все още работим, за да се разберем този сбор между унителността на Божието откровение, унителността на Бог, въплътен в Христос, и многообразието на религии, с които търсим мира, а също и сърцето, отворено чрез светлината на Свети Дух, Който осветлява и води към Христос.

Сега бих искал да добавя още една, трета точка: съществуващ съборът на отците - истинският събор, но съществуващ и съборът на медиите. Това беше почти самостоятелен събор, но свещът усети събора чрез тях, чрез медиите. Така че съборът, незабавно и ефективно достигнал до хората, беше този на медиите, а не този на отците. Докато съборът на отците се осъществява във вътрешността на вярата - това беше събор на вярата, който търсеше intellectus-a, който се стремеше да разбере себе си и да разбере знаменията на Бог в този момент, който се опитваше да отговори на предизвикателствата на Бог в този момент и да намери отговорите в Божието слово, словото за днес и утре - та докато целият събор - както казах - се движеше вътре във вярата като fides quaerens intellectum (вяра, търсеща разбирането), съборът на журналистите не се осъществяващ, разбира

се, вътре във вярата, а в рамките на днешните категории на медиите, т. е. извън вярата, с различни интерпретации. За медиите това беше политическо тълкование, съборът бе политическа борба, борба за власт между различни течения в Църквата. Очевидно беше, че медиите ще застанат на страната на онази част, която им се струва най-подходяща за техния си свят. Имаше такива, които търсеха децентрализация на Църквата, на властта на епископите и след това, чрез израза „Божи народ“ - властта на народа, на миряните. Съществуващ този троен въпрос: властта на папата, после преминала към властта на епископите и после - към властта на всички, народен суверенитет. Разбира се, за тях това беше страната, която трябваше да се одобри, да се разгласява, да се подкрепя. Същото бе и за литургията. Не ги интересуваше литургията като акт на вяра, а като нещо, където се правят разбирами неща, нещо като дейност на общността, нещо светско. Знаем, че това беше тенденция, която се основаваше също исторически: свещеното е нещо езическо, вероятно още от Стария завет. В Новия завет важно е само, че Христос е умрял извън: т. е. извън стени (порти), т. е. в светския свет. Свещеното следва да се прекрати, нали дори култът притежава светско измерение: култът не е култ, а дело на ансамбъл, на съвременното участие и по този начин участието е вид активност. Тези тълкования, тези

**11 ИСТИНА
VERITAS**

Брой 6 (1475)
юни 2013 г.

Днес Светият престол е най-старата институция в света, която съществува вече 2000 години. Последователната и непрекъснатата линия от 266 папи на Светия престол надхвърля по брой и продължителност всички династии в световната история.

Не бива да бъркаме най-напред Светия престол с територията, която управлява Светия отец, т.е. Държавата на града Ватикан, която съществува едва от 75 години.

Въщност Ватиканът е само името на един римски хълм (Vaticanus - м. р.), където през 64 г. бил разпънат и погребан апостол Петър и оттогава това е свято за християните място, където се издига величествена базилика в негова памет (не е катедрала). До нея е дворецът и заедно с площада отпред и градините отзад те съставляват практически цялата държава на града Ватикан - общата площ от 44 хектара. Някои могат да си помислят, че Ватикан е просто историческа забележителност, туристическа атракция, министерства държавица като Сан Марино, Монако или Андора. Ала тази държава съвсем не е отломка от миналото и изобщо не съжалява за някогашното си светско величие.

Светият престол е юридическо название на различните служби на папата и неговия двор (Римската курия). Той е обвързан с мястото, където пребивава папата: *ubi papa ibi ecclesia* (където е папата, там е Църквата), а не с Ватикан, където е от 1870 г., когато новосъздадената италианска държава взима за своя столица Рим и за резиденция на краля (днес президента) папския дворец на хълма Куринале.

Светият престол не управлява територия, тъй като неговият авторитет се разпростира върху католиците по целия свят, но той притежава своя суверенна държава: тази на града Ватикан (създадена след Латеранските споразумения с Мусолини от 1929 г.). Населението на тази държава е от около 800 души - главно мъже и свещеници. Никой не се ражда гражданин на Ватикан, а става такъв, когато получи пост в Курията. Отделно там работят около 4000 души, но административният и техническият персонал нямат ватиканско гражданство.

Нищожната територия и малобройното население на Ватикан накарали Сталин подигравателно да попита „Колко танкови дивизии има папата?“ Несъмнено има голямо значение дали политиката се опира на тежко въоръжени армии или не, а Ватикан има само живописната швейцарска гвардия от 120 души (нишо, че съществува от 1504 г. и е най-старата редовна армия в света).

В самия Ватикан в отговор на насмешката на Сталин обичат да повтарят думите на папа Пий XI, че им е нужна само толкова територия и въоръжена сила, „колкото да държат тялото и душата заедно“. Ясно е, че политическото значение на Ватикан съвсем не се изчерпва с неговата миниатюрност, която въсъщ-

ност е истинско предимство. Така Светият престол - за разлика от всяка друга държава - е практически освободен от бремето и проблемите на управлението на значителна територия с всички живеещи на нея хора. При това той свободно може да действа в международен план с цялата тежест на суверенна държава, с всички инструменти, които дипломацията дава, за успеха на своята духовна мисия.

За разбирането на дипломацията на Светия престол е необходимо ясно да се осъзнае, че религията е целта на неговата дейност, че основен негов принцип е, че

В центъра - религията

политиката е само едно от средствата в служба на духовната мисия на Католическата църква. Наистина скандали (почти в стил Дан Браун) и днес не липсват, а и веднага се сещаме за папи като Александър VI (Борджия), който - ако беше начало на която и да е друга държава - със сигурност щеше да остане в нейната история като велики държавник с реални политически успехи и победи. Ала поведението му скандализирало и било една от причините за Реформацията. Това, както и днешните скандали, показва само до какви драматични последици се стига, когато някой на Светия престол (или най-вече около него), реши да постави средства над целите, политиката над религията.

Днес двойната позиция на Светия престол, който формално има статута на суверенна държава, но по съдържание е религия, се разбира и приема от международната общност. Доказателство за това е, че 179 държави имат дипломатически отношения със Светия престол, който е постоянен наблюдател в ООН, има отношения с ЕС, със Съвета на Европа, ФАО, ЮНЕСКО, Арабската лига, Организацията за африканско единство, ОССЕ, АСЕАН, Системата за централно-американска интеграция. Няма засега (към 31 декември 2012 г.) отношения с Китай (има с Тайван), Косово, Саудитска Арабия, Южен Судан, Бутан, Северна Корея, Малдивите, Оман, Тувалу; с Виетнам поддържа дипломатически отношения без представителство.

В света в момента има 99 нунции и апостолически делегати в 6 страни (Коморите, Мавритания, Сомалия, Бруней, Лаос, Мянмар).

Политиката на Ватикан е нещо сложно и без познаването на основните принципи, които управляват политиката на Светия престол, на механизите, които осъществяват тази политика, не можем да говорим изобщо за някакъв сериозен неин анализ.

За да разберем по-добре какво представлява въщност Светият престол, трябва да отчетем най-напред своеобразието на този, който стои на него - папата. Затова ще припомня неговите официални титли, като техният ред е от съществен-

Владимир ГРАДЕВ

Под небесното покровителство на Дева Мария Фатимска

ПАПА ФРАНЦИСК

По искане на Светия отец кардинал Жозе Поликарпо, патриарх на Лисабон, повери понтификата на папата под покровителството на Дева Мария. На церемонията, която се проведе в контекста на 96-ата годишнина от явленията на Дева Мария на трите пастирчета във Фатима, взеха участие около 300 хиляди вярващи. В послание, прочетено за случая от епископа на Лейрия-Фатима монс. Антонио Марто, Римският епископ изразява „благодарността си за инициативата и своята дълбока признателност за удовлетворяването на неговото желание“. Папа Франциск се присъедини духовно към молитвата на поклонниците във Фатима и им „отправи от сърце своя апостолически благослов“.

МЛАДЕЖКАТА СРЕЩА В РИО 2013

Архиепископът на Рио де Жанейро монс. Орани Жоао Темпеста повери предстояща Световна младежка среща

от 23 до 28 юли на покровителството на Дева Мария от Фатима. Посвещаването бе извършено в Богородичното светилище в Португалия в деня, в който Църквата чества литургично Дева Мария Фатимска. На церемонията архиепископът повери на застъпничеството на Майката Божия всички младежи - по-специално страдащите, жертвите на насилие, изоставените, безработните и емигрантите. На мястото, където Дева Мария се е явила на трите пастирчета в Кова да Ирия, архиепископът повери на нейното застъпничество организационния комитет и доброволците, които работят за това събитие. „Отправяме молитвата Световната младежка среща да се превърне в изключителна възможност за среща между младежите и Исус. Нека тя да укрепи любовта на младежите към Исус, за да ги оформи като истински ученици и мисионери в едно променящо се общество“, посочи монс. Темпеста.

Милано Столица на икуменизма и плуралистичното общество

Датата 14 май ще остане историческа за Милано, превърнал се в столица на икуменизма с честванията за 1700-годишнината от Миланския едикт, с който християнството се признава за религия, равноправна на другите. По този повод архиепископът на града кардинал Анджело Скола се срещна с православния коптски патриарх Тавадрос II и с Вселенския и Константинополски патриарх Вартоломей I. За кардинал Скола двете визити на религиозни лидери показват не само на Милано, а на всички, че „икуменизът, роден преди 100 години от мисионерски импулс, е важно условие и помага за формирането на плуралистичното общество“, за което толкова често се говори.

„Църквата в Милано желае да задълбочи общението, което с могъществото на Свети Дух се обновява сред вярващите на славната Коптска православна църква и на Амврозианска църква - заяви кардинал Скола на срещата с патриарх Тавадрос. - Живеем с молитва и съпричастие към болезнените изпитания, които Коптската църква в Египет преживява. Ще бъдем радостни да споделим вашите нужди и да се поучим от вашия опит в аскетичния и отшелнически живот.“ Патриарх Тавадрос отвърна с приятелски и благодарствени думи: „Наистина отношенията между нашите Църкви датират в далечното минало. Днес вашето сърце и широка прегръдка ни обединяват и поради вашето служение към нашите общности в Милано. Желаем вашата искрена и гореща молитва за Египет и за християните в страната, и за всички Църкви“.